

DIALÓG

Kresťanský diskusný mesačník

V. ročník ● 6-7/2012

Dialóg mladých:

PROFESIONÁLNY ŠPORT

REGISTROVANÉ
PARTNERSTVÁ

POČÚVAJ

www.radio7.sk

rádio 7
rádio pre život

Satelitné a internetové vysielanie pre vás:

- spravodajstvo
- svedectvá zo života
- duchovné úvahy
- kresťanská hudba

Banská Bystrica 107,7 MHz

Počúvajte nás a podporte naše vysielanie

satelit Astra 3A

O B S A H

FÓRUM	4
PRI ŠÁLKE... s Barbarou Turčíkovou	5
SLOVO NA TENTO MESIAC	9
REGISTROVANÉ PARTNERSTVÁ	10
Z PODVEČERA DO ZBORU Jana Camara	18
100 ROKOV DIAKONIE Pavel Trúsik	20
POMOC, KTORÁ ROZVÍJA Ivana Poliačiková	22
KTO NÁS RIADI? Štefan Markuš	26
DIALÓG MLADÝCH Profesionálny šport	27

Mediálny partner Dialógu

Pri zborových objednávkach je odporúčaná predajná cena do 2,20 €, (podľa zborových dotácií)

Individuálne objednávky: cena + poštovné

PRIVÍTAME VAŠU POMOC, KTORÚ MÔŽETE POSLAŤ NA ÚČET: 262 104 1859/1100, špecifický symbol 1012

Redakčná rada: Štefan Markuš (predseda), Tibor Máhrík, Bohuslav Piatko, Rastislav Števko **Šéfredaktor:** Bohuslav Piatko, bpiatko@internet.sk **Redakcia:** Ľuboslava Straková, Jozef Uhlík, Eva Bechná, Barbara Turčíková (Žilina), Gabriel Gajdoš (webmajster), e-mail: gabriel.gajdos@cb.sk **Jazyková úprava:** Gitka Čížiková **Dizajn a grafické spracovanie:** Martin Piatko

Adresa redakcie: Dialóg, Živnostenská 2, 811 06 Bratislava, č. tel.: 02 207 11 468 e-mail: svatava@internet.sk, web: www.mediasvatava.sk

Vydavateľ: Media Svatava, spol. s r.o. **Tlač:** Transmedic Slovakia, s.r.o.

Predná strana obálky:

GUILLAUME PAUNIER: Gay Pride

EV: 2670/08 ISSN: 1337-6985

O nádeji

Prednedávnom sa jeden muž vrátil z práce domov a v schránke našiel obálku od svojho zamestnávateľa. V obálke bola výpoveď zo zamestnania. Jeho manželka plná obáv sa pýta, ako to bude ďalej s ich rodinou. Tri malé deti, ona na materskej, manžel bez práce, hypotéka na krku. Čo bude ďalej? Ako to zvládnú? Na koho sa môžu spoľahnúť?

Možno sami prežívate niečo podobné, alebo poznáte zo svojho okolia. Ľudia hľadajú istoty. Spoliehajú sa na svoje schopnosti, na to čo sami dokážu urobiť, alebo čo iní urobia pre nich. Keď však o ne prichádzajú, tak akoby s nimi mizla aj nádej. Existuje príslovie, ktoré vraví, že nádej zomiera posledná. Inými slovami: Vždy je predsa šanca, že bude lepšie. To, čo sa teraz deje predsa nemôže trvať naveky. Najhoršie však je, keď nádej úplne zomrie v človeku. Vtedy je koniec. Už nič nebude mať zmysel v živote.

Keď otvoríme a čítame Božie slovo, tak zisťujeme, že skutočná nádej je spojená s vierou v Boha. Tam, kde existuje živá viera v Boha, ktorý pôsobí v živote ľudí a ktorému možno dôverovať, že plní svoje sľuby, tam sa rodí skutočná nádej. Napríklad keď Abrahám dostal zaslúbenie o narodení syna, boli on aj jeho žena Sára už dosť starí. A nič zjavné pri ňom nebolo, čo by vysvetlovalo jeho nádej. Avšak on veril Hospodinovi, a preto mohol mať „nádej tam, kde už nebolo nádeje“ (R 4, 18). On očakával budúce požehnanie, ktoré zatiaľ nevidel, a to vďaka tomu, čo Boh vykonal v minulosti.

Lukáš vo svojom evanjeliu popisuje stretnutie Pána Ježiša so ženou, ktorá od dvanástich rokoch trpela na krvotok. Ani si nevieme predstaviť, aký ťažký život viedla. V tej dobe ju všetci považovali za nečistú a nikto sa s ňou spoločensky nechcel stretávať. Veľmi túžila po uzdravení, a preto vyhľadala veľké množstvo lekárov, do ktorých vložila svoju nádej. Nikto z nich ju však nevedel uzdraviť. Zdalo sa, že jej nádej na uzdravenie akoby bola preč. Jedného dňa sa však dopytuje o nejakom potulnom kazateľovi, ktorý má mimoriadnu schopnosť uzdravovať ľudí. A to je, zdá sa, pre ňu posledná nádej. V dave sa dotýka okraja rúcha Pána Ježiša a je uzdravená. Pán Ježiš to spozoruje a nakoniec jej vraví: „*Dcéra, tvoja viera ťa uzdravila. Chod' v pokoji.*“ Toto bola nádej spojená so živou vierou.

Pán Ježiš viedol svojich učeníkov k tomu, aby nemali strach zo svojej budúcnosti, pretože tú má v rukách ich nebeský Otec. Sú viac ako nebeské vtáctvo, poľné ľalie, tráva. Najprv majú hľadať kráľovstvo Božie a jeho spravodlivosť, a to všetko, čo potrebujú, im bude pridané (Mat 6, 33).

Preto nádej, ktorú máme vo svojom živote, vychádza z nášho vzťahu so živým Bohom, ktorý je našim Otcom. On je jediný, ktorému sa dá spoľahlivo veriť. Jeho dobrota je pre veriaceho nevyčerpatelná. Dokázal to už mnohokrát v minulosti. Aj pri vás, pamätáte si? Veď On poslal svojho jednorodeného Syna na svet, aby za naše hriechy zomrel na Golgotskom kríži. A na tretí deň Ho vzkriesil zmŕtvych. To Boh urobil z lásky k nám. A tak nádej, ktorá je zakotvená v Bohu, určite nie je list vydaný napospas vetru, ale istota, v ktorej sme bezpečne a pevne zakotvení. A je dobré si pripomenúť, že to najlepšie ešte len príde! Veď na tomto svete sme len pútnikmi a cudzincami. Náš skutočný domov je v nebesiach. Pán blízko!

Nech vás Boh nádeje naplní všetkou radosťou a pokojom vo viere, aby sa vaša nádej rozhojnila mocou Ducha svätého.

Rim 15, 13

MARTIN
KAČÚR
(Autor
je kazateľom
Cirkvi bratskej
v Smižanoch.)

NAPÍSAĽI STE NÁM

www.mediasvatava.sk

bpiatko@internet.sk

AD: O démonoch a kresťanoch (Dialóg 3/2012)

Obávam sa, že kým teológovia nekonečne mudrujú nad ľudsky nevyriešiteľným, v snahe ochrániť zbory, diabol si za ten čas nájde 10 iných dvierok, ktorými sa do zborov dostane. Či si neuvedomujete rozvody, alkoholizmus, sexuálne pády, ohovárania, nenávisť, pýchu u vlastných členov? Len sedme a mudrujme, ale potom sa nečudujme, že naše deti sú vo svete a nie sú schopné prijať Pána Ježiša. Alebo sa vzbopme a pokorme sa pod Božiu moc, veď ON jediný má moc ochrániť naše zbory a na to stačí jediné: Poprosiť Ho a dôverovať Mu. Na to však treba zaprieť vlastnú múdrosť.

*(Z diskusie na
www.mediasvatava.sk dialóg)*

AD: O démonoch a kresťanoch (Dialóg 3/2012)

Zvláštna diskusia a neskutočný uzáver! Nevie si pomôcť, pripomína to úspech lekárov, na ktorý chorý doplatil. S nádejou na lepší koniec, preto niekoľko myšlienok. Občianske združenie, vlastne teta a ujovia - teda v spoločensky korektnom, ale biblicky inovatívnom poradí, akým pôsobíte. Aj dobré veci sa robia z nesprávnych motívov, aj trúfalo zlé veci zo sympatických pohnútok.

Bratia Hanes, Liba a Betina p.t. - dobre dávate, rád by som si Vás vypočul naživo, ale príčinu ste nepomenovali. Doráňaný kresťan - vizitka nedbalých pastierov - iste, ale nielen. Môžeme takito, v tepľičku na niekoľkých stoličkách sediaci, byť služobníkmi, čo uzdravujú a obšťastňujú všade tam kam prídu? Alebo sú všetci šťastní všade tam, odkiaľ odídeme? Len na zamyslenie: Prečo snaživé združenia niečo a nie málo, supľujú?

*(Z diskusie na
www.mediasvatava.sk dialóg)*

NÁVRATY

Nie som zvyknutá zverejňovať svoje súkromie písaním článkov do časopisov alebo iných médií, no keď ma oslovil Pavol Trúsik zo Starej Turej, aby som zaspomínala na dobu totality, ozval sa vo mne naliehavý hlas: „Musíš prehovoriť, nemlč!“

Áno, je dôležité poznať minulosť, históriu, poučiť sa z nej, aby sme si vedeli správne vytvárať súčasnosť i budúcnosť. A čo môže byť silnejšie a presvedčivejšie ako osobná skúsenosť? Dovoľte mi preto, aby som zaspomínala aj takto - verejne.

Pochádzam z farárskej rodiny. Prežili sme všeličo: hrejivé slnko pohody, ale aj mračná nepohody a búrky. Z nich asi najhoršia bola vojna. Moji rodičia sa aktívne zapájali do boja proti zlu, pomáhali partizánom, snažili sa vytvoriť im zázemie i vtedy, keď išlo o život. Im aj celej rodine. My, mládežníci sme po vojne kriesili túto našu vlasť holými rukami, na ktorých neraz zostávali krvavé mozole. Našími pracovnými nástrojmi boli lopata, krompáč, motyka a fúrik. No nadšenie z práce a zodpovednosť nám nechýbali. A na nejakú odmenu sme ani nepomysleli.

Po skončení gymnázia som chcela ísť študovať pedagogiku. Mojm veľkým snom bolo učiť deti. Sen sa mi nesplnil. Na fakultu ma neprijali, lebo otecko bol farárom a ja „nábožensky zatažená“, a preto nežiadúca. Tak som sa stala úradníčkou.

Bola som teda už z druhej generácie postihnutých. No nie posledná - ruka totality dopadla aj na naše deti. O nich si porozprávame vari nabudúce.

Všetko, čo píšem, píšem preto, aby sme si uvedomili, aké hlboké a škodlivé korene môže mať život bez Boha. Pre nás veriach je potesujúce a posilňujúce poznanie, že „milujúcim Boha všetky veci slúžia na dobré“. Tak to bolo, je a bude. Tomu sme verili, veríme a určite sa nepomýlite, keď budete veriť aj vy.

A na čo to bolo dobré v mojom prípade? Otec zahynul tragicky ako 41-ročný. Ostali sme 3 deti a mamka s úbohovou penziou. Brat i sestra išli na vysokú školu a ja do práce. Dakto sa musel postarať o rodinu a ja som bola jediná zárobkovo činná. Trvalo to štyri a pol roka, až do môjho vydaja. S Božou pomocou sme všetko prežili.

A môj sen o učiteľstve? - Aj ten mi Pán Boh splnil nadmieru. Veď som učila štyridsať rokov v nedeľnej škole. Po vydaji som sa totiž vzdala svojho úradníckeho zamestnania, lebo bolo tak veľa práce v cirkvi, že na ostatné nezostávalo času. Pracovali sme spolu s manželom Františkom, ktorý bol kazateľom a neskôr aj predsedom Rady Cirkvi bratskej.

Práca v besiedke a nedeľnej škole mi tak prirástla k srdcu, že som ju neopustila po celý svoj aktívny život. Služba lásky robená s nadšením, ktoré som do nej vkladala pri práci s deťmi, prinášala požehnanie a mne zadostučinenie za krivdy z minulosti.

Čo Boh robí, dobre robí!

Viera Ciesarová (Bratislava)

Barbara Turčíková (1953)

pracuje ako šéfredaktorka časopisu *Stavebníctvo a bývanie*. Žije v Žiline, je členkou žilinského zboru CB. Je rozvedená, má dvoch dospelejých synov Matúša a Jakuba...

Barborka, ty si rodená Bratislavčanka a pochádzaš z takých zaujímavých rodinných pomerov. Takže, ako to s tebou je?

Moje rodinné zázemie je pomerne zložitú, hoci pre bratislavské mestské prostredie asi aj typické. Maminka pochádzala z Gemera, z evanjelickej rodiny a do Bratislavy prišla študovať. Tam sa zoznámila s mojim otcom, ktorý v Bratislave žil. Až ako pätnásť – šestnásťročná som sa dozvedela, že bol Žid a celá rodina v zložitých 30. rokoch konvertovala a stali sa z nich katolíci a presťahovali sa z Trnavy do Bratislavy a vďaka tomu táto vetva ich rodiny prežila vojnu. Mnohí iní z príbuzenstva, najmä tí, ktorí žili v Maďarsku, zahynuli. Keď som pred pár rokmi pozvala maminku na predstavenie Tiso, ktorého vynikajúco stvárnil Marián Labuda, predstavenie i výkon pochválila, ale skonštatovala, že ani zďaleka nevystihlo pomery tej hroznej doby. A potom mi dlho do noci rozprávala... lenže to by bolo na ďalší rozhovor.

Pracuješ ako novinárka, ale žurnalistiku si neštudovala. Akou cestou sa uberalo tvoje štúdium?

Mojou veľkou túžbou bola archeológia, tú mi však doma vyhovorili.

PRI ŠÁLKE S... BARBAROU TURČÍKOVOU

EVA BECHNÁ

Foto: ĽUBO BECHNÝ

VLASTNÝ NÁZOR SI ČLOVEK MUSÍ UROBIŤ SÁM...

S menom Barbary Turčíkovej som sa profesionálne stretávala odkedy bývam v Žiline. Bola to „tá pani novinárka“, o ktorej s úctou hovoril môj muž a ja som jej s rešpektom odovzdávala tlačové správy svojho predchádzajúceho zamestnávateľa s obavami, že určite odhalí všetky „čechizmy“ a gramatické chyby, ktoré som narobila. Nebola by som verila, že raz bude mojou sestrou v Kristu, s ktorou môžem zdieľať i tie najtajnejšie osobné informácie. Za „škrupinkou“ profesionála som našla človeka otvoreného, úprimného a obetavého. Dovoľte mi, aby som ju predstavila aj vám.

Vraj sa tým neužívam a pre ženu to nie je vhodné. Tak som sa preorientovala a mojou veľkou záľubou sa stali dejiny umenia. Naša rodina však bola v tých časoch „kádrosso hrbatá“, takže ani tento sen sa mi nespĺnil. Môj otec aj otčím totiž v 68. roku emigrovali. Otec do Kanady a otčím do západného Nemecka, kde dlho pracoval v rádiu Slobodná Európa. Náš pôvod teda nedovoľoval, aby sme si školy príliš vyberali. V podstate bol zázrak, že sme sa ja i moja sestra na nejakú výšku dostali a dokončili ju. Ja som študovala v Prešove, lebo v Bratislave by som sa pravdepodobne nebola dostala na žiadnu školu. Navyše, bola som limitovaná svojimi predpokladmi. Na technike by som určite nebola uspela. Študovala som teda Teóriu a sociológiu kultúry spojenú s odborom, ktorý sa dnes nazýva andragogika a vtedy to bola výchova a vzdelávanie dospelých. Viac ma však priťahovala teória kultúry. Štúdium ma bavilo a do istej miery aj nahradilo odbory, ktoré som si pôvodne vybrala. Kto mal záujem, mohol načerpať veľa a získať naozaj širokospektrálny pohľad na vec.

Ja ťa však poznám len ako novinárku. Ako si sa od teórie kultúry dostala k žurnalistike?

To je veľmi jednoduché. Môj otec bol novinár, mama pracovala v Jazykovednom ústave Ľudovíta Štúra. Môj otčím bol literárne činný, bol básnik, textár a výborný prekladateľ. Krstná mama pôsobila ako novinárka pre oblasť kultúry takmer do osemdesiatky. Takže u nás, keď sa hodnotili nejaké články či správy z novín, nehovorilo sa len o tom, čo niekto napísal, ale aj ako to napísal. Aj keď sme ostali samé s mamou, k slovu bolo u nás veľmi blízko. Navyše, vždy mi pomáhala, keď som mala do školy písať nejaké slohy, úvahy, eseje. Na gymnáziu som prispievala do školského časopisu, rovnako na vysokej škole. Každý rok bola v Prešove divadelná akademická súťaž, volalo sa to Akademický Prešov. Ja som bola vždy zapojená do prípravy bulletinu k tomuto podujatiu. Písala som do *Matičného čítania*, ktoré neskôr zrušili. Po vysokej škole som nastúpila do Bábkového divadla v Žiline ako dramaturgička. Písala som programy, rozborov hier, prezentovala prácu divadla v tlači, takže akosi organicky som od občasného písania prešla k trvalému.

Svojho času si pracovala pre Slobodnú Európu...

Vždy som mala blízko k slovu a písaniu, ale priamo v médiách ▶

som začala pracovať až začiatkom 90. rokov. Najskôr v okresných novinách a potom aj ako regionálny spravodajca pre Slobodnú Európu. Po revolúcii mala Slobodná Európa centrálu v Prahe, redakcia pre Slovensko bola v Bratislave. Časom vznikla potreba, aby mala stanica viac informácií z regiónov, tak sa zrodila skupinka regionálnych spravodajcov. Jeden pôsobil

získala v predchádzajúcich zamestnaniach, môžem uplatniť aj v odbornom časopise. Lebo je rozdiel, ak sa odborný článok napíše tak, aby mu rozumeli aj menej odborne zdatní ľudia. Jazyková kultúra a spracovanie je rovnako dôležité aj tu. Ale musím priznať, že práca v umelecky orientovaných tlačových médiách či v spravodajstve mi stále chýba. Istý čas som pri-

niekoľko časopisov, pozn. red.), ale bolo treba súrne „zaskočiť“ za šéfredaktora tohto časopisu. „Zaskočila“ som a už mi to ostalo.

Zmena režimu priniesla slobodu slova, ale i rôzne negatívne javy do všetkých oblastí života. Ako sa podľa teba moderná doba odrazila na žurnalistike a médiách? Máme kvalitné a objektívne spravodajstvo?

Určite máme aj kvalitné spravodajstvo, ale je ho menej. Už v 90. roku sa začali médiá deliť na také, ktoré sa snažili byť objektívne a také, ktoré boli určitým spôsobom tendenčné (spomeňme si len na denník Republika). Vznik viacerých politických strán a ich tlačových médií priniesol, samozrejme, i spravodajstvo ovplyvnené ich programom a cieľmi. Tak mala svoje noviny Slovenská národná strana, HZDS, či SDKÚ. Ešteže nie všetky strany majú peniaze na vlastné noviny... Myslím si, že spravodajstvo nikdy nebude celkom objektívne a nezávislé, lebo vždy je tu aj ten, kto noviny financuje a riadi. Tento trend je celosvetový. Ide skôr o kvalitu spracovania tém a informácií.

Máš teda pocit, že spravodajstvo bude vždy niekomu poplatné?

Nepoužila by som práve výraz „poplatné“. Sú jednoducho noviny zamerané ľavicovo, tie budú určitú udalosť dozaista hodnotiť inak, ako pravicové, alebo viac ekonomicky orientované noviny. Ak teda človek chce získať objektívny pohľad, musí si prečítať či pozrieť na internete viaceré zdroje a vytvoriť si vlastný názor. Viac ma trápi veľké množstvo bulváru, ktorý ponúka povrchné, často skreslené a možno až nepravdivé informácie. A doslova ma desí fakt, že drvivá väčšina ľudí siaha už len po tomto. Klesajú náklady serióznejších tlačovín a stúpajú náklady tých druhých. Vzniká tak celospoločenský pretlak povrchnosti.

Súhlasíš so mnou, že médiá by mali do istej miery spoločnosť aj vychovávať?

Nehovorila by som o výchove, skôr by som použila výraz „formovať“ či „pomáhať vytvárať názor“. Mien-

v Poprade a mapoval dianie na východe Slovenska, jedna redaktorka bola v Banskej Bystrici, v Žiline som bola ja, o západné Slovensko sa starala bratislavská redakcia. Keď boli nejaké mimoriadne udalosti, cestovali bratislavskí redaktori aj do regiónov. Mala som zvyčajne dva príspevky do týždňa, vždy, keď sa v regióne dialo niečo, čo bolo celoslovensky zaujímavé.

Momentálne pracuješ v odbornom časopise.

Keď som si tvoje meno vložila do googlu, vyvalili sa na mňa samé tehly a sadrokartón. To je od kultúry pomerne ďaleko...

Nemyslím si, že táto téma je veľmi vzdialená od kultúry. Ak by sme brali širšiu definíciu kultúry, tak tam patrí všetko, i spôsob bývania, výstavby, zariadenia. Myslím si, že skúsenosti, ktoré som

spievala do časopisu Javisko a Domino, čo znamenalo aj cestovanie a návštevy kultúrnych podujatí. Aj práca pre Slobodnú Európu znamenala cestovanie, účasť na tlačovkách, živší kontakt s ľuďmi. Na druhej strane to bolo aj dosť náročné, zvlášť pre človeka s rodinou.

V spomínanom časopise pracujem od roku 1999. Je zameraný na bývanie a stavbu, má niekoľko tematických oblastí: exteriér domu, úsporné spôsoby stavania a prevádzky domu, časť venovanú bývaniu a časť stavebnú. Ako sa časopis rozrastal, vznikla potreba, aby každú časť robila samostatná redaktorka. Dnes sme už štyri a každá má na starosti jednu oblasť. Mne „prischla“ tá stavebná. Pôvodne, keď som do vydavateľstva nastúpila, som mala robiť jazykovú redaktorku a korektorku pre viaceré projekty (vydavateľstvo produkuje

kotvorné periodiká by sa mali za každú cenu snažiť udržať si kvalitu. Aj z hľadiska spôsobu podávania informácií, aj z hľadiska obsahu. O tom, že kultúra, umenie a tlač by mali vychovávať, sme počúvali celých 40 rokov a nedopadlo to práve najlepšie. Ale istý formujúci a názorovotvorný aspekt by tam mal byť.

Nedávno sa nám tu prehnala kauza Gorila, kde zahraničný novinár, žijúci na Slovensku, odhalil nešváry v politike.

Je reálne, aby tlač na Slovensku plnila takúto spoločenskú úlohu?

Samozrejme. No toto „samozrejme“ má svoje „ale“. Za ideálneho stavu by to malo fungovať tak, že ak novinár napíše pravdu, tá pravda ho chráni sama o sebe. Žiaľ, sila našich médií nie je taká, aby to bolo vždy možné. Súvisí to aj s ich ekonomickou silou a nezávislosťou, s výškou nákladu a všeobecnejšie s ochotou ľudí čítať. Napokon, vieme o rôznych prehratých sporoch, kde médiá ťahali za kratší koniec a stálo ich to veľké peniaze alebo im to prinieslo iné problémy. Vydavateľské domy, hoci by novinári radi napísali pravdu, si nemôžu dovoliť ísť do sporu. Je to aj preto, že nie všetko sa u nás posudzuje tak objektívne a pravdivo ako by to malo byť. Inak by nemohla kauza Hedvigy Malinovej trvať tak dlho, veci okolo Gorily by sa nemohli zametať pod koberec a predaje lukratívnych pozemkov „za korunu nám a našim deťom“ by sa jednoducho nemohli udiť. A ak by sa aj udieli, po odhalení takýchto káz by tlak verejnej mienky mal byť taký, že ľudia, ktorých sa to týka, by jednoducho vo svojich funkciách nemohli ostať nie mesiace, ale ani týždne. A je tu aj obyčajný ľudský strach.

Niektorí novinári doslova zmizli z povrchu zemského a sú nezvestní. Nie v Afganistane či v Iraku, ale tu, u nás, na Slovensku. Mnohých fyzicky napadli. Samozrejme, že tu sú osobnosti, ktoré sú natoľko známe, že ich do istej miery chránia ich mená. Aj tí si však prešli svojimi kauzami a súdnyimi spormi. A novinári, ktorí začínajú, alebo pôsobia v regiónoch, nemajú ani záleka takú ochranu, aby mohli písať

o čomkoľvek. Je to smutné konštatovanie, ale ver mi, vychádza z reality.

Teraz by som rada obrátila list od žurnalistiky k tvojej duchovnej ceste. Jedného dňa si vkročila do bábkového divadla v Žiline. Nie ako jeho dramaturgička, ale na bohoslužby Cirkvi bratskej. Ako sa to stalo?

Stalo sa to tak, že ma tam pozval tvoj manžel. Ako som spomínala, pochádzam z evanjelického prostredia, ale moje cesty k cirkvi boli zložité a fungovala som dlho na akejsi individuálnej báze. Žila som v presvedčení, že človek k viere nepotrebuje cirkev, že jeho viera nemusí byť „inštitucionalizovaná“. Dnes už viem, že som stála len na jednej nohe. A hoci som mala

Napokon, počas nedeľných bohoslužieb a bez účasti na zborovom živote to ani nemohlo byť inak. Myslela som si, že to je všetko, čo mi môžu ponúknuť a to mi nestačilo. Až neskôr, s vekom a životnou skúsenosťou, prišlo poznanie, že súkromná viera mi nestačí a potrebujem spoločenstvo, kde sa môžem zdieľať, kde sa môžem pýtať i povedať svoj názor, ktorý vyplýva z toho, čo cítim a čomu verím.

Potom prišli rôzne životné udalosti a ja som sa raz práve ľubovi postarovala, ako závidím ľuďom, ktorí majú okolo seba spoločenstvo a on mi povedal: „No tak sa príď pozrieť do CB-čka“. Jedného dňa som teda prišla a už som neodišla. Najskôr aj preto, že žilinský zbor nie je veľmi veľký a všetci sa tu poznajú aj osobne.

Ak novinár napíše

pravdu,

tá pravda ho chráni sama o sebe

v rodine aj ľudí, cez ktorých som videla, aké to je, keď človek osobne každodenne žije s Bohom, nekráčala som po ich ceste. Možno to bolo aj atmosférou, v akej sme žili, tým, ako veľmi som si cenila ten zážrak, že som sa dostala na vysokú školu, že som získala peknú prácu. Jednoducho som si vtedy myslela, že stačí osobná viera, a slušný nikomu neublížujúci život. Možno som mohla byť v tom čase silnejšia a riešiť veci inak. Samozrejme, že som aj v tých časoch s priateľkami zašla do kostola, najradšej do takého, kde som ešte nebola a v rôznych denomináciách. Viš, ja som človek veľmi zvedavý. Chcela som vedieť, ako chvália Boha rôzne vierovyznania. Aj dnes, keď sa konajú ekumenické modlitby, chodím na všetky stretnutia. Možno ma od úzkeho kontaktu s cirkevnými spoločenstvami odrádzal fakt, že som ich vnímala ako veľké a neosobné.

A v detstve ťa kto najviac duchovne formoval?

Moja mama to vnímala veľmi zvláštne. Tvrdila, že vierovyznanie je totožné so svetonázorom človeka. Také to „luteránske povedomie“ som získala od nej. Ale úprimné prejavy živej každodennej viery som viac vnímala u maminkinej švagrinej. Pravidelne sme chodili na prázdniny k maminkinmu bratovi, ktorý bol lesník. Tam sme zažívali všelijaké príhody, ktoré boli pre dieťa z asfaltovej Bratislavy veľmi atraktívne. A jeho manželka bola neuveriteľne dobrý a trpezlivý človek, preniknutý životou, každodennou vierou. Ťažko sa to opisuje, ale cítila som to v množstve drobných situácií. Ona bola napríklad krajčírka. Šila pre ľudí z okolia za priam smiešne ceny. Na jednej strane potrebovala finančne priliepiť rodine, ale na druhej strane chcela každému ►

z okolia vyhovieť, aby každé mladé dievča mohlo mať svoju novú sukňu. Skrátka, ako keby každodenne kráčala ruka v ruke s naším Spasiteľom.

Do nášho zboru chodíš už vyše desať rokov a žiješ veľmi aktívny zborový život. Nevynecháš jediný tábor, pravidelne ťa stretávam na biblických hodinách, pomáhaš pri tvorbe Faja... Máš pocit, že si sa za tých 10 rokov niekam duchovne posunula?

Samozrejme. To je neodškriepiteľné. Písmo sme u nás doma občas čítali a poznali, ale neháľalo sa nad ním, neštudovalo sa. Keď som mala nejaké otázky, mama mi vždy odpovedala, vysvetlila mi, kde čo nájdem. Ale nebol to denný kontakt s Písmom a moje poznanie bolo veľmi povrchné. Poznala som základné súvislosti, napokon, keď človek chcel čítať poéziu niektorých našich básnikov, bez poznania Písma sa mu jednoducho

niektoré obrazy neodkryli. Teraz si pravidelne kupujem Chlieb náš každodenný a takmer každý deň si Písmo čítam. Keď nestihnem ráno, čítam si večer. A sú tu aj iné zaujímavé duchovné knihy. Veľa mi dávajú aj naše biblické hodiny a rozhovory s ľuďmi.

Máš dospelé deti, ktoré bývajú mimo Žiliny, ty žiješ sama. Máš pocit, že ti zbor pomáha vyplňať tvoju samotu?

Pravda je, že keď prídem z práce do prázdneho bytu, so svojou samotou si musím dať rady sama. Ale priateľstvá, ktoré vznikli v zbere, sú mi veľkou pomocou. Napríklad, keď chradla a zomierala moja maminka. Bolo to pre mňa veľmi ťažké obdobie. Jedného pekného večera som zazvonila u Tibora a spýtala som sa, či sa u nich môžem „zosypať“... Tým chcem povedať, že v zbere sú ľudia, s ktorými môžem hovoriť o veciach, o ktorých by som s nikým iným hovoriť nemohla.

Alebo, keď som sa musela veľmi rýchlo presťahovať z jedného bytu do druhého. Bez pomoci našich mužov by som to nezvládla. Alebo, keď ja zasa môžem niekomu pomôcť a povzbudiť ho. Keď vyslovím myšlienku a viem, že ten, kto ma počúva, presne vie, o čom hovorím. Alebo, naopak, keď zasa počúvam ja... Je to presne to, čo človek môže nájsť len medzi ľuďmi, s ktorými má „spoločné oči“.

Aby som sa však vrátila k tej samote. Človek môže žiť sám a nebyť osamelý. Nič nám predsa nebráni nadväzovať nové a pestovať staré priateľstvá, nájsť si koníčky, čítať dobré knihy, zaujímať sa o všetko nové, čo prichádza. A mama, aj keď jej už potomstvo vyletelo z hniezda, nikdy nemôže byť osamelá. Je s ním prepojená, nech by bolo na druhom konci sveta. A tí moji sú len v Bratislave...

Takže, ak mi náš Pán dožičí ešte nejaké roky prežité v zdraví a pokoji, určite budem vedieť, ako ich naplniť. ■

Vážení čitatelia, využívame web-stránku košického zboru CB a uverejňujeme informáciu o „výmene stráží“ v tomto zbere prostredníctvom dvoch článkov zo *Zborových listov*.

SLOVO NA TENTO MESIAC

*Teraz vás odporúčam Bohu a Slovu jeho milosti,
ktoré má silu budovať a dať dedičstvo všetkým posväteným.
Sk 20, 32*

Milí bratia a sestry!

Nadišiel čas, aby som ukončil službu v tomto zbere, a tým aj pravidelné prispievanie do *Zborových listov* v rubrike *Slovo na tento mesiac*. Pri takýchto medzníkoch sa človek rád obzrie aj späť a pokúša sa hodnotiť svoju prácu. Nie je to jednoduché, lebo človek má sklón sklznúť k subjektívnemu hodnoteniu. Ale predsa si kladím otázku, nakoľko aj táto služba v *Zborových listoch* prispievala k duchovnému formovaniu ich čitateľov. Odpoveď na túto otázku však nie je v mojich rukách. O tom by mali vydať svedectvo ich čitatelia.

Predsa však chcem vyjadriť vďačnosť nášmu Pánovi za to, že som spolu s redakčnou radou a s vami mohol ísť z hľadiska večnosti zlomok cesty. Túto etapu vnímam ako cestu viery, lebo naša služba na tvorbe *Zborových listov* vychádzala z presvedčenia viery, že stojíme pri Božom diele. Bol to vždy zápas, či zostaneme vo viere, alebo podľahneme ľudskému zmýšľaniu. Som tiež vďačný, že aj napriek našim ľudským slabostiam *Zborové listy* vychádzajú pravidelne až dodnes, často aj napriek nášmu ľudskému skepticizmu. Aj na tomto mieste sa vám chcem všetkým poďakovať za spoločenstvo v láske a vernosti a za vašu túžbu spoločne slúžiť Pánovi.

Nechcem len spomínať, ale pozeráť sa aj do budúcnosti, ako inak, ak nie vo viere a v nádej na Toho, ktorý nás povolal k životu, a to životu večnému. On má moc dokonáť svoje dielo spásy pri svojom ľude, pri mne aj pri Tebe. Len On je toho zárukou. Z našej strany bude vždy záležať len na tom, či budeme pristupovať k nášmu Bohu s dôverou. V behu našich dní majme na mysli, že každé Jeho oslovenie je prejavom Jeho milosti a lásky k nám. Myslíme na Jeho slovo, len ono má silu nás duchovne budovať, lebo za ním stojí On, náš živý Pán. Služme mu preto s radostným srdcom „v čas aj v nečas!“

Nuž, milí bratia a sestry, nech vás požehná Boh!

Váš kazateľ Pavol Halža

Milí bratia a sestry!

Možno ste si všimli, že na skromnom obale našich *Zborových listov* je v tiráži, dovoľte konštatovať, neskromné číslo 13. ročník. Tí, čo sedávajú v redakčnej rade, by vedeli rozprávať, ako po úvodnej spoločnej modlitbe, neraz ešte v deň určeného termínu, sa schádzame niekedy aj v rozčarovaní, lebo sme v rozpakoch, ako to mesačné číslo dopadne, keď sa zišlo opäť tak málo príspevkov?! Je to vždy malý zázrak a doposiaľ nám vždy Pán dopriava požehnanie aj v tejto malej práci. Niekedy to ide stuha, niektorí prispievatelia sa možno niekedy urazili. Ale úprimne, vyradovalo sa minimálne a aj to vždy až po osobnom rozhovore s autorom. (Som vďačná, že najviac mne.) V prvých rokoch, keď sme ešte všetci nemali elektronické zázemie odosielania príspevkov, boli redakčné rady dlhé, lebo sa čítali príspevky na mieste. Teraz sa odošlú a každý si ich môže vopred prečítať a prípadne pripomenovať. Chcem ale naliehavo nezabudnúť na to veľké Božie požehnanie a aj trošku radosti nad každým vydaným číslom, že náš brat kazateľ sa vždy snažil o súlad zverejnených príspevkov s duchom Písma. Inak tolerantný, bol vždy dôsledný tam, kde autori niekedy nie celkom presne vyjadrili svoje myšlienky v texte tak, že došlo k skresleniu biblického posolstva.

Dnes, keď už Halžovci pripravujú svoju domácnosť na presťahovanie v nádeji, že brat kazateľ bude môcť slúžiť zberom svojho zrelého viniča skúseného kazateľa, je nám možno trošku smutno. Veď len uvážte, 13 rokov, 11-krát do roka „Slovo kazateľa na tento mesiac“ v *Zborových listoch*. Samozrejme, neopakovateľných príspevkov, citlivých korekcií prispievateľov, okrem bežnej služby kazateľa. Vždy spoľahlivo, načas, s naliehavosťou v duchu Biblie napísanej myšlienky, zrozumiteľne, do hĺbky zverených duší ovečiek z košiara košickej CB. Duchovný pastier, niekedy s malým bičikom, ale vždy s láskou a dôsledne s Písmom, s porozumením pre naše slabosti a opomenutia. Mohla by z toho byť už aj zbierka kázni. Nech ale prijme našu vďaku Pánovi, že prostredníctvom jeho, aj keby akokoľvek bolo chudobné naše mesačné číslo časopisu, vždy úvodná stránka bola v Božej pravde pre nás čitateľov požehnaním. Ak Pán dá, už len jedenkrát spolu posedíme nad *Zborovými listami*. V nádeji, že novému kazateľovi Rastislavovi Betinovi pribudne aj táto práca, je načim odovzdať aj túto úlohu, aby ojedinelá publikačná činnosť spomedzi našich zborov s už trinástočnou tradíciou bola len na vďaku a chválu nášmu Pánovi.

D. Klincková

„Prestaňme sa točiť okolo hriechu“, hovorí aktivistka za práva homosexuálnych párov a organizátorka Dúhového pochodu Romana Schlesinger. Tvrdí, že zrovnoprávenie homosexuálnych párov s klasickými manželskými párami veriacim neublíži. (Sme, 9. 6. 2012)

„Ak sa bude registrovaným partnerstvom sledovať len to, že majú úrady o nich vedieť, tak si myslím, že to nemusí byť nič zlé“, myslí si katolícky farár z Rusoviec pri Bratislave Marián Prachár. (Sme, 9. 6. 2012)

Je to naozaj také jednoduché? Naozaj ide kresťanom iba o to, či im to ublíži? A homosexuálom iba o to, aby o nich úrady vedeli? Skúsili sme sa o tom porozprávať s kazateľom, homosexuálom a právnikom. Ak pre nič iné, tak preto, aby sme neboli tí, čo si v diskusii strkajú hlavu do piesku.

Pripravil: BOHUSLAV PIATKO
Ilustračné foto:
GAY PRIDE, GUILLAUME PAUNIER

REGISTROVANÉ PARTNERSTVA

DÔLEŽITÉ JE NEMLČAŤ

Besedu viedol a redakčne spracoval BOHUSLAV PIATKO.

Je mi úplne jasné, že na konci tejto besedy nebude názorová zhoda. Zostava – kazateľ evanjelikálnej cirkvi **ŠTEFAN EVIN** a homosexuál – zástanca tohto druhu partnerstva **TOMÁŠ BACKSTUBER** sa v názore na problém nemôžu stretnúť. Ale stretnúť sa v rozhovore na danú tému môžu. Takže som rád, že prijali pozvanie do tejto diskusie. A verím, že **JUDr. NAMIR ALYASRY** bude prezentovať právne hľadisko problému, ktorý poznáme pod termínom: *Registrované partnerstvá*. Je mi trochu ľúto, že na pozvanie na besedu ani nezareagoval pán **JURAJ KUŠNIE-RIK**, ktorého názor v ankete časopisu .týždeň rozvlnil hladinu Cirkvi bratskej, lebo je členom staršovstva jedného jej zboru.

(Poznámka: besedujúci sa dohodli, že sa budú oslovovať krstnými menami.)

Otázka na úvod pre všetkých troch: Čo si predstavujete pod pojmom „registrované partnerstvo“?

T. Backstuber: Pre mňa je to inštitút, ktorý by mal vyjasniť a upresniť vzťahy medzi partnermi rovnakého pohlavia inštitucionálne, teda tak, aby sa dostali do právneho systému štátu, aby mali zabezpečené takmer všetky práva a ochranu, aké majú bežné manželstvá, okrem práva na adopcie.

Š. Evin: Je to téma, ktorá sa objavuje v živote spoločnosti čoraz nástojčivejšie a ja sa jej snažím porozumieť z pohľadu ľudí, ktorí o tejto inštitucionálnej potrebe hovoria. Ja to teda vnímam ako úsilie o legislatívne uznanie, alebo zrovnoprávnenie rovnakopohlavných párov s pármami zmiešaného pohlavia, teda klasickými.

N. Alyasry: Nebudem hovoriť svoj názor, skôr sa budem vyjadrovať z pohľadu práva. Hneď na úvod si treba povedať, že slovenský právny systém pojem „registrované partnerstvo“ vôbec nepozná. Dokonca ani pojem „homosexuál“ či „gay“ sa tu nevyskytuje. Našiel som v tejto súvislosti len v dosť pejoratívne vnímanom význame, a to vo vyhláske Ministerstva zdravotníctva SR, ktorou sa ustanovujú podrobnosti o preventívnej kontrole prenosných ochorení. Takže môžem vychádzať len z toho, čo

pozná príbuzný, teda český právny poriadok. Podľa neho citujem: „Registrované partnerství je trvalé společenství dvou osob stejného pohlaví vzniklé způsobem stanoveným tímto zákonem“. Takže aj ja, podobne ako Tomáš, si pod týmto pojmom predstavujem určitú štátom uznanú právnu formu spoložitia dvoch osôb rovnakého pohlavia. Chcem však poukázať na to, že ani v českom práve sa nehovorí o získavaní majetku do majetkového režimu, ktorý poznáme pod názvom bezpodielové spoluvlastníctvo manželov. Registrované partnerstvo podľa českého práva je stav podobný manželskému zväzku, ale oslabený o určité inštitúty, ktoré poznáme z bežného manželského života.

Š. Evin: Tiež som si pozrel české právo a tak len doplním, že v tomto zákone je v závere uvedený, ktoré ďalšie právne predpisy boli týmto zákonom dotknuté. Uvádza sa tam napríklad trestný zákon a trestný poriadok, zákon o rodine, občiansky súdny poriadok, občiansky zákonník, zákonník práce a ešte niekoľko ďalších právnych noriem.

N. Alyasry: Áno, správne. Je to skutočne významný inštitút pre život spoločnosti, takže ho nemožno uviesť do právneho poriadku bez ohľadu na ostatné pravidlá. Zmeny, ktoré prináša sa musia odraziť aj v ostatných základných kódexoch.

Vyjasnime si hneď na úvod iné spoložitie – spoložitie dvoch partnerov rôzneho pohlavia bez aktu sobáša? To je právne (aj ľudsky) iná oblasť...?

N. Alyasry: Na to je osobitný právny pojem – to sú druh a družka. Aj keď homosexuáli žijú spolu, tak na Slovensku majú postavenie druh-družka. Tento zväzok štát vníma a rešpektuje, tvoria spolu domácnosť. Potom platí, napríklad, v prípade trestného stíhania právo odmietnuť vypovedať a podobne. Čiže, aj tento vzťah je na Slovensku chránený.

Tomáš, vy sa na takýto právny vzťah ako pozeráte?

T. Backstuber: Nie som si celkom istý, ako je ošetrený takýto vzťah z právneho hľadiska, ale pokiaľ viem, tento vzťah je potrebné nejakým spôsobom štátu dokazovať (väčšinou ide o dokazovanie spoločnej domácnosti po určitú dobu), takže celkom by som to nekládol na úroveň rovnoprávneho vzťahu. Faktom zostáva, že registrované partnerstvo ako plno-právny vzťah na Slovensku legislatívne neexistuje. V tejto súvislosti, možno aj s tým druh-družka, treba povedať, že sú krajiny, kde registrované partnerstvá existujú aj medzi osobami rôzneho pohlavia.

Š. Evin: Ak môžem, mal by som otázku na právnik: ▶

JUDr. Namir Alyasry PhD.

(Absolvent Právnickej fakulty UK v Bratislave, rodák z Nitrý. V súčasnosti pôsobí ako advokát v Bratislave a Nitre. Profesne sa venuje trestnému a civilnému právu.)

Ako je v našom právnom poriadku ošetrovaný stav druh-družka vo vzťahu k adopcii detí?

N. Alyasry: Pri adopcii ide o osvojenie dieťaťa. V zmysle zákona o rodine môže osvojiteľom byť len fyzická osoba. Môžu to byť manželia, ale dieťa si môže osvojiť aj nezobášaná osoba.

T. Backstuber: Nevieam, či je to celkom tak, pokiaľ viem, tak adoptovať dieťa si môžu len heterosexuálni manželia, nie druh a družka ako pár.

N. Alyasry: Ale zákon umožňuje, že osvojiteľom môže byť výnimočne aj osamelá fyzická osoba, čiže osoba, ktorá nemá uzavretý manželský vzťah.

T. Backstuber: V Česku je to tak, že jednotlivec si môže osvojiť dieťa, čiže platí to, čo tvrdíte vy, no akonáhle získa „štatút“ registrovaného partnerstva, toto právo (i na jednotlivca) automaticky zaniká.

Myslel som si, že problém adopcie si rozoberieme neskôr, ale keď sme sa ho už dotkli, poho-

vorme o ňom. Sú názory, že aj keby sa na Slovensku povolili registrované partnerstvá, tak bez možnosti adopcie detí. Tomáš...?

T. Backstuber: Ak sa pozeráme na registrované partnerstvá, nazvime to - triezvym pohľadom, tak je to otázka kompromisu. Adopcia detí ľuďmi rovnakého pohlavia je pre mnohých neprekonateľnou prekážkou. Pokiaľ by sa tieto dva problémy nerozlučne spojili, myslím si, že vo väčšinej spoločnosti je to nepriechné. Preto tí, čo presadzujú registrované partnerstvá a vidia svet na Slovensku reálne, nespájajú bezpodmienečne tieto dva pojmy - registrované partnerstvá súčasne s adopciou detí. A či ja osobne som za adopcie? Poznám páry, pri ktorých by som si vedel predstaviť, že by dokázali vychovať dieťa. No, ťažko povedať, či je spoločnosť na to pripravená.

Diskriminácia, slovo, ktoré veľmi často používajú menší-nové spoločnosti. Nemyslíte si, že dieťa, adoptované homosexuálnym párom je diskriminované, lebo jedno pohlavie vo výchove chýba?

T. Backstuber: Ak má dieťa právo na obidvoch rodičov, tak prvé, čo mi napadne je, kde sa toto právo stratilo vo všetkých detských domovoch? Veď to je miesto, odkiaľ sa vo väčšine prípadov deti adoptujú. Adoptované deti nie sú z plných rodín. Kto môže posúdiť, či takáto adopcia nie je pre nich lepšie riešenie? Môžeme sa baviť o tom, či je to ideálna možnosť, ale asi nie o tom, či je to to najhoršie, čo môže byť..

Š. Evin: Ja by som povedal, že deti adoptované homosexuálnym párom nie sú len diskriminované, ale sú aj deformované. Ak Tomáš povedal, že zväčša ide o adopcie detí z detských domov, ktoré sú naozaj na rôznej úrovni sociálneho diskomfortu, tak mne to pripadá, že jednu deformáciu spoločnosti riešime inou deformáciou. Samozrejme, viem si predstaviť, že dieťa z detského domova bude mať aj u homosexuálneho páru lepšie podmienky, ako ich malo v domove. Napriek tomu tvrdím, že je nesprávne, ak jednu deformáciu chceme nahrádzať druhou. Podľa

mňa, status muža a ženy v kontexte manželstva a rodiny je najlepším priestorom pre privádzanie nových generácií na svet, pre ich výchovu, pre ich morálne aj hodnotové formovanie.

N. Alyasry: V podstate možno len súhlasím s tým, čo povedal Štefan. Osvojenie je naozaj významný právny inštitút, ktorý mení zásadne vzťahy - mení rodičov. Osvojenie sa zapisuje do rodného listu. Je to inštitút, v ktorom spoločnosť zverila súdu moc rozhodovať o tom, kto bude novým rodičom dieťaťa. Najprirodzenejším rodičovským párom je heterosexuálny pár, muž a žena. Opakujem, čo som už povedal - u nás zákon nerieši sexuálnu orientáciu osvojiteľa. No zároveň to upresňuje tak, že adoptujúca osoba musí spĺňať spôsobom svojho života a života osôb, ktoré s ňou žijú v domácnosti podmienky, ktorými zaručuje, že osvojenie bude v záujme maloletého dieťaťa. A práve tu vidím problém, alebo rozpor so „záujmami dieťaťa“, keby dieťa bolo zverené do rúk registrovaných (teda homosexuálnych) partnerov, podľa môjho názoru, nebude jeho ďalší vývoj prirodzený. Prirodzené by to bolo len v prípade, že by sme vedeli, že dieťa je homosexuálne. Ale to nevieme. Čisto štatisticky však vieme, že dieťa bude s najväčšou pravdepodobnosťou heterosexuál, a preto to bude preň čosi neprirodzené. Nezíska základné návyky spoluzitia dvoch pohlaví, nebude mať možnosť získať po psychologickej ani sociologickej stránke to, čo by malo mať dieťa, hoci žijúce v nie veľmi dobrej heterosexuálnej rodine.

Dobre. Po tomto krátkom exkurze do problematiky adopcii sa vráťme sa k našej základnej téme - registrované partnerstvá. Z čoho vychádza cirkev (nielen CB) vo svojom odmietavom stanovisku? Biblia predsa nepozná termín „registrované partnerstvo“

Š. Evin: Je to jednoduché - pohľad biblický je vlastne pohľad Boží, formatívny pohľad Stvoriteľa na svoje stvorenie. Pán Boh definuje spoluzitie muža a ženy ako vzťah výlučný, heterosexuálny, zmluvný a ce-

loživotný. To je priestor, kde má vzniknúť život v zmysle biologickom „*plodte sa a množte sa*“ aj v ontologickom význame – teda v spoznávaní života, zoznamovaní sa malého človečička so životom, až sa on stane schopným odovzdávať život ďalšej generácii. Vráťim sa k adopcii – Písmo vôbec nerieši problém adopcie detí homosexuálmi. Homosexualita, povedané natvrdo sa považuje za perverzitu.

Tomáš, čo vy na to, ako homosexuál hlásiaci sa ku kresťanstvu?

T. Backstuber: Myslím si, že toto je jedna z možných interpretácií Biblie a iná interpretácia by povedala skôr, že homosexualita nie je až tak striktné v Biblii pomenovaná a nie je natoľko rozobraná, aby sa dalo povedať, že Biblia má nejaký názor na registrované partnerstvo. Možno by sa dalo uvažovať o niektorých príkladoch, ktoré by možno mohli predstavovať homosexuálne vzťahy. Ale to je otázka, na ktorej sa určite nezhodneme, takže týmto smerom by sme sa ani nemali uberať. Skôr by som to nechal v pozícii, ako interpretujeme Bibliu, ako interpretujeme otázku stvorenia, otázku Božieho plánu s človekom, otázku, k čomu je vlastne človek stvorený? V prípade, že sa budete držať interpretácie, že človek je stvorený čisto k heterosexuálnemu vzťahu a každý iný vzťah je perverzita, tak je pochopiteľné, že registrované partnerstvá nemôžu byť použiteľnou alternatívou na základe Biblie. Avšak v prípade, že veríme, že človek je stvorený k láske, k vernému a monogamnému vzťahu, bez ohľadu na formu, potom je na mieste otázka, či registrované manželstvá sú správne alebo sú nesprávne. Keďže ide o schválenie takéhoto vzťahu štátom, tak v prípade, že zastávame názor, že na pohlaví nezáleží, tak v tom prípade by Biblia nemala mať s tým problém.

Š. Evin: Rozumiem tomu, čo Tomáš hovorí, aj keď s tým nemôžem súhlasiť. Takže chcem doplniť to, čo som povedal. Keď čítam prvé dve kapitoly Genezis, kde sa Pán Boh vyjadruje k mužovi a žene a teda hovorí heterosexuálnemu páru, vidím toto: *vy sa plodte a množte*

a naplňte zem a ešte podrobnejšie je to v kapitole druhej, kde je opäť inštitút manželstva a rodiny definovaný Bohom-Stvoriteľom: *muž opustí svojho otca i matku a prilne k svojej žene a oni spolu budú tvoriť v živote jednotu*. Takže – na základe textov 1. a 2. kapitoly Genezis si myslím, že neexistuje žiadna možnosť na inú interpretáciu toho, čo je manželstvo, alebo čo je vzťah na odovzdávanie života. Keď napríklad v Novej zmluve diskutujú farizeji s Ježišom o rozvoze, tak Ježiš hovorí: *od počiatku to nebolo tak* a vracia ich opäť k pôvodnému Božiemu určeniu človeka a tým je v manželstve vzťah muža a ženy.

Tomáš a možno by potom z legislatívneho hľadiska mohol doplniť Namir:

Neexistujú žiadne iné formy spolunažívania ľudí rovnakého pohlavia, ktoré by naplnili vaše požiadavky, len registrované partnerstvo?

T. Backstuber: Prvé, čo mi napadne je, že termín „registrované partnerstvo“ nepovažujem za problém, lebo v tom názve nie je slovo „manželstvo“. A práve registrované partnerstvo považujem už za kompromis, presnejšie – pokus o kompromis. Otázka stojí teda tak, či nejaká slabšia forma štátneho uznania partnerstva dvoch ľudí rovnakého pohlavia by bola pre cirkev prijateľná. Ja si myslím, že nie. Nemyslím si, že požiadavky, ktoré naplňajú pojem registrované partnerstvo by boli nejakým nadštandardom. Druhá možnosť by bola tá neúplná – teda zmluva medzi takými dvoma partnermi, ktorá však v mnohých prípadoch ani nie je prakticky použiteľná, pretože treba mnohé vzťahové veci dokazovať. A to je práca navyše pre daný pár a nie je ani lacná, lebo si musia platiť právnikovi. Takýto „zmluvný“ vzťah ich neustále stavia do situácií, ktoré musia priebežne ošetrovať, čo iné páry nemusia. Z toho celkom samozrejme vyplýva otázka – prečo by mali ustavične niečo pred štátom ošetrovať, prečo neexistuje nejaký konkrétny inštitút, ktorý by všetky tieto situácie mal vo svojej podstate vyriešené?

Š. Evin: Môžem otázku?

T. Backstuber: Áno.

Š. Evin: Keby si mal legislatívnu právomoc a nenarazil by si na žiaden odpor spoločnosti, aký inštitút by si navrhol pre rovnakopohlavné páry? A čo by mal tento inštitút obsahovať?

T. Backstuber: V prípade, že by to nenarazilo na žiaden odpor, tak by som navrhoval manželstvo so všetkým, čo k tomu patrí. Opakujem, registrované partnerstvo považujem za kompromis.

Š. Evin: Máme to teda chápať tak, že cieľom aktivít za uzákonenie registrovaného partnerstva je v konečnom dôsledku inštitút manželstva?

T. Backstuber: To som nepovedal. Registrované partnerstvo považujem za kompromis medzi snahami, ktoré požadujú manželstvá a snahami, ktoré sú proti akémukoľvek právnemu zväzku.

Š. Evin: Použijem komparatívnu ilustráciu zo Švédska. V roku 1988 tam prijali do legislatívy „neregistrované spoluzitie“. V roku 1995 prijali do legislatívy „registrované partnerstvo“ s právami a povinnosťami ako v manželstve s možnosťou adopcie detí. V roku 2003 už Švédsko ako prvý na svete umožnilo medzinárodné adopcie. V roku 2005 bolo umožnené umelé oplodnenie pre páry lesbických žien a v tomto roku tak poklesla už aj švédska luteránska cirkev, že umožnila gayským a lesbickým párom „cirkevný akt požehnaní“ pre ich zväzok.

...teda cirkevný sobáš...?

Š. Evin: Presný terminus technicus uvádzajú tak, ako som povedal – cirkevný akt požehnaní. Podľa všetkého, asi tým myslia aj cirkevný sobáš, ale bližšie som to už neskúmal. Tým som chcel len ilustrovať to, že v priebehu necelých dvoch desaťročí došlo k legislatívnejmu posunu od neregistrovaných partnerstiev k plnohodnotnému manželskému zväzku, a to všetko nakoniec ešte aj s doslovným požehnaním cirkvi.

T. Backstuber: Toto nemôžem prijať ako argument proti registrovaným partnerstvám. Skôr mi to pripadá ako argument: Nerobme pre istotu nič, lebo by to mohlo prerásť niekam, kam nechceme. ►

Tomáš Backstuber
(Homosexuál, kresťan, bývalý LGBT aktivista, v súčasnosti jeden z organizátorov „stretní“ homosexuálnych kresťanov v Bratislave.)

Prvé, čo mne osobne napadne je, že špecifickú požiadavku zmetieme zo stola, pretože by mohla nastať ďalšia požiadavka. A to sa mi nepáči. Dokonca to považujem za veľmi nebezpečný postoj, pretože nás môže dostávať do rôznych, až absurdných situácií, a to nielen voči homosexuálom, ale aj voči minoritám a v niektorých prípadoch aj voči majorite. Ak sa postavíme do pozície, že súčasný stav je ideálny a odmietneme diskusiu, tak nutne zabrzdíme akýkoľvek vývoj, a to len preto, aby sa veci nedostali tam, kam nechceme, aby sa dostali.

Š. Evin: Ten švédsky príklad nie je mojím postojom. Len som chcel ukázať, ako a kam sa tieto pohyby vyvíjajú a že môžeme očakávať (a ja som o tom presvedčený, že to tak bude), že takýto vývoj čaká aj nás. A zrejme tomu nezabránia ani Štefan Evin, ani cirkev. Ja osobne, poviem to otvorene, nepovažujem inštitút registrovaného partnerstva za niečo, čo sa má rovnať rodine. Podľa mňa je to nezdravý spôsob fungovania ľudí, ale som si vedo-

mý a pripravujem sa na to, že tento trend sa v krátkom čase presadí aj u nás. Jednoducho – keď sa väčšina rozhodne a bude mať dostatočnú legislatívnu silu, tak to v legislatíve štátu bude. Tento trend je v dnešnej Európe nezvratiteľný.

N. Alyasry: Musím potvrdiť Štefane slová. Sám som bol prekvapený, koľko štátov už má vo svojich právnych poriadkoch inštitút registrovaného partnerstva. To, že ho majú Česi, ma vôbec neprekvapilo, ale nečakal som, že ho majú aj Rakúšania. Ja to poviem veľmi pragmaticky: Pre štát a pre právo je dôležité, aby obyvateľstvo bolo pokojné, vyrovnané a poslušné, a to sa dá dosiahnuť len tak, že sa budú uspokojovať potreby ľudí, pokiaľ, samozrejme, nejde o nejaké zásadne extrémny. Ide naozaj len o to, ako sa k tomu spoločnosť postaví.

Na Slovensku spoločnosť ešte nie je naladená na prijatie inštitútu registrovaného partnerstva. Ak mám hovoriť za seba, nemám s tým žiadne problémy. Ako právnik to vnímam ako inštitút, ktorý umožňuje dvom ľuďom, aby ich aj štát vnímal a rešpektoval.

Nezdá sa vám, že v Európe sa v tomto smere presadzuje menšina voči väčšine?

N. Alyasry: Myslím si, že v demokratickej spoločnosti to nie je možné. Väčšinový názor je predsa zastúpený v politickom systéme, v parlamente.

Š. Evin: Aktuálne výskumy hovoria, že otázka registrovaných partnerstiev je väčšine v podstate ľahostajná, istá skupina je zásadne proti a potom je tu skupina, ktorá je zásadne za. Tieto posledné dve skupiny majú dobre vypracovanú stratégiu, ako lobisticky pôsobiť na politikov a parlamenty, aby sa legislatíva uberala jedným, alebo druhým smerom. A vidno, že sa európska legislatíva ubera tým druhým smerom. Pred niekoľkými rokmi by bol na Slovensku nepredstaviteľný Dúhový pochod – Gay Pride, dnes už máme za sebou tretí a nebránia tomu ani štátne ani samosprávne orgány.

N. Alyasry: Štefan, môžem sa vás niečo spýtať?

Š. Evin: Samozrejme...

N. Alyasry: Poviem päť základných okruhov, ktoré by mal inštitút registrovaného partnerstva riešiť a chcel by som vedieť, s čím máte problém.

Š. Evin: Skúsme.

N. Alyasry: Je problém pre cirkev, keby dve osoby žijúce spolu mali právo ako manželia, napríklad pri preberaní pošty? To je problém zastupovania. Ďalej: Bol by problém pre cirkev, keby takéto dve osoby mali právo dediť po sebe? Po tretie: Vyživovacia povinnosť – teda, že jeden partner je povinný pomáhať druhému zo zákona. Koniec-koncov, je to aj cirkevné prikázanie – starať sa o svojich blízkych. A posledné – bezpodielové spoluvlastníctvo. Vieme, že od momentu sobáša všetok ďalší nadobudnutý majetok je spoločný. Aký tu môže mať cirkev problém? Jediné s čím mám aj ja problém, a to je to piate – adopcia, osvojovanie si detí.

Š. Evin: V týchto praktických veciach sa na prvý pohľad nemožno voči tomu postaviť. No ja vnímam ako problém podstatu existencie takého páru. Podľa mňa – manželstvo je jeden muž a jedna žena v celoživotnom zväzku. To je základ emocionálne zdravej spoločnosti. Ja teda nemám problém s týmito praktickými požiadavkami, ja mám problém s tým, že by sa inštitucionalizovala takáto forma spolužitia, ktorá by poskytovala práva a povinnosti manželstva. Nemôžeme porovnávať auto s lietadlom, hoci obidve slúžia v istom zmysle na rovnaký účel.

N. Alyasry: Ja sa nesnažím o to, aby sa to nazývalo manželstvom. Ja sa len pragmaticky snažím formulovať to, čo by uľahčilo spoluvlastníctvu dvoch ľudí, ktorí sa majú radi, bez ohľadu na pohlavie.

Namir, vy ste to postavili tak, že proti týmto jednotlivým, pragmatickým bodom sa nedá namietat.

Asi ani z cirkevného hľadiska. Biblia, cirkev, Števo odmietajú podstatu existencie takejto inštitúcie. Takže, mám pocit, že ste sa dostali na dve kolaje? Keď neprijímam podstatu, je zbytočné hovoriť o nadstavbe.
N. Alyasry: No ale potom zasta-

vujeme vývoj. Keď sa pozriem na cirkev – v dávnej minulosti bolo nepredstaviteľné, aby kňaz bol ženatý (dodnes to platí v katolíckej cirkvi). To tiež priniesol vývoj.

Š. Evin: Je to tak. A myslím si, že po prvotnom zdesení z takých pojmov ako gay, lesbička, homosexuál sa verejná mienka zmenila a vnímanie sa zreálňuje. Myslím, že aj cirkev začína pozeráť na tento problém nielen cez dogmatické okuliare, ale aj cez realistické. Ak mám hovoriť úplne osobne za seba, tak vnímam tých ľudí ako plnohodnotné bytosti, ktoré hľadajú svoje miesto na zemi a v spoločnosti, no podľa mňa, nie tým spôsobom

T. Backstuber: Pre mňa nie je urážkou cirkvi, že požehnáva vzťahy dvoch milujúcich sa ľudí. A za seba poviem, že by som bol rád, keby aj na Slovensku taká cirkev jestvovala. To, čo hovoril Števo, je otázka pohľadu. On hodnotí vlády krajín, ktoré túto legislatívu prijali, ako také, ktoré neodolali tlaku, ja ich hodnotím tak, že predstavitelia týchto štátov pochopili, že otázka vzťahu dvoch homosexuálov nie je problém a na základe tohto poznania považujú za potrebné vytvoriť inštitúciu, ktorá ich zrovnoprávni. Vrátim sa k tým bodom, ktoré sformuloval Namir. Nie je tak dávno, čo podobný prieskum robila *Imi-*

registrované partnerstvá spoločensky akceptované, že vychádzajú z tieňa.

T. Backstuber: A sme pri tom, čo v podstate už naznačil Števo – je tu obava, že sa to neskončí tu, že to, povedzme, bude smerovať k plnohodnotným manželským zväzkom so všetkými právami a povinnosťami tak medzi partnermi ako aj medzi párom a spoločnosťou či štátom. Niekde tu nadobúda až paranoidné predstavy o tom, ako homosexuáli budú vládnuť a ohrozovať či utláčať, alebo prenasledovať cirkev za jej názory. Mám pocit, že momentálne sme v situácii, keď konkrétni ľudia majú svoje názory,

Nepovažujem inštitút registrovaného partnerstva za niečo, čo sa má rovnať rodine.

a smerom, ku ktorému boli stvorené a mám proti tomu výhrady. Ale nenapadá mi, že by som mal voči nim postupovať represívne a vylučoval ich zo spoločnosti. Dotkli ste sa histórie. Kresťanstvo vznikalo v kultúrnom prostredí, ktoré nemalo problémy s homosexualitou, naopak, bola v hojnej miere praktikovaná, vtedy najmä bisexuálne. A ja to vidím tak, ako som už povedal, že v súčasných kultúrno-politických podmienkach o tom rozhodne väčšinový názor v spoločnosti. Dovoľte opäť jedno porovnanie: Je zaujímavé, že zákony o registrovaných partnerstvách začali vznikať v krajinách európskej reformácie. A naopak, líniu proti týmto snahám držia katolícke krajiny...

...historicky „najkatolíckejšie“ Španielsko sa z toho vymyká...

Š. Evin: Áno. Vidíme, že socialistické vlády od Španielska po Grécko nie sú schopné odolávať požiadavkám spoločnosti a postupne prijímajú tieto požiadavky do svojich legislatív. To je len poznámka, ako cirkev stráca vplyv aj v tejto oblasti.

ciatíva Inakost' (konkrétne v roku 2009). Pýtali sa ľudí na registrované partnerstvo, či sú za, proti, alebo im je to jedno a v druhej časti sa pýtali na jednotlivé práva ako ich naznačil Namir. Ukázalo sa, že nie je ani taký veľký problém s priznaním práv, ak sa nemýlim, tak to dopadlo približne pol na pol, ale problém nastal v samotnej otázke registrovaného partnerstva.

Myslím, že tam sme narazili aj my, lebo to je podstata sporu...

T. Backstuber: Je teda podľa mňa na mieste pýtať sa, prečo je problém v uznaní registrovaných partnerstiev, ktoré nerušia štatút manželstva, keď v otázke práv nie je problém, alebo je problém spoločensky prijateľnejší. Je to potom naozaj iba otázka toho, či spoločnosť dokáže uznať, že dvaja ľudia rovnakého pohlavia majú vzťah lásky a či dokáže uznať to, že ten vzťah nie je deštruktívny pre nich, pre mňa ako jednotlivca, pre spoločnosť.

N. Alysary: Možno ide len o to, že odporcovia neradi vidia, že by boli

svoje vierovyznanie a na základe tohto vierovyznania či morálky definujú a diktujú svoju predstavu o tom, ako by mal vyzeráť štát a jeho legislatíva. A to je nebezpečné. Názor, či vierovyznanie jedného človeka by nemali byť dôvodom na nútenie druhých, aby podľa nich konali.

Š. Evin: Dobré – ide o to, aby právo jednej strany neznamenalo diskrimináciu druhej strany... Právo homosexuála, verejne sa hlásiaceho ku svojej orientácii, ktorý učí moje deti v škole, napríklad, považujem za diskriminovanie mňa a mojich detí kvôli deformácii v ich výchove.

T. Backstuber: To je otázka toho, čo považujeme za diskrimináciu. V prípade, že za diskrimináciu považujeme to, že sa dostaneme do kontaktu s iným človekom, s človekom opačného názoru než sme my, tak ja osobne toto za diskrimináciu nepovažujem.

Š. Evin: To, čo som povedal nemožno takto zovšeobecniť. Ja hovorím o jednom presnom probléme: Moja rodina je rodinou muža a ženy a máme problém akcep- ▶

Štefan Evin:
(Kazateľ Cirkvi bratskej, člen študijného
odboru CB v SR.)

tovať to, že naše deti bude vychovávať v škole homosexuál. Je to len príklad na ilustráciu, ako to môže nabúrať smerovanie našej výchovy.

T. Backstuber: Samozrejme, sme v teoretickej rovine. Vaše dieťa neuchránite, lebo skôr či neskôr sa dostane do styku s iným názorom. To je skôr problém vás ako rodičov, ako svojim deťom vysvetlíte, že niekto žije inak, ako žijete vy. Rozmýšľam ešte, čo by sa stalo, keby tento istý princíp bol použitý na vieru. Ateistickí rodičia si povedia, že ich deti ohrozuje veriaci učiteľ. Potom by musel žiť oddelený kresťanský a ateistický svet, pretože vyznávajú úplne iné hodnoty.

Nemyslím si, že sme sa posunuli dobrým smerom, lebo ide o trochu od témy. Neriešime problém homosexuáli vs heterosexuáli, ale hovoríme o probléme inštitútu registrovaných partnerstiev, aj keď spolu veľmi úzko súvisia.

Š. Evin: Trochu to otočím. Téma registrovaných partnerstiev, kto-

rá sa vo svete vynorila, veľmi úzko súvisí s témou krízy klasickej rodiny. Aj používanie pojmu „klasická“ rodina naznačuje, že s tým, čo bolo doteraz považované za rodinu, sa niečo deje. Takmer priamoúmerne tomu, ako klesá váha klasickej rodiny, narastajú alternatívne spôsoby spoluzitia. (Mám na tento vývoj názor kresťana, ale - Vynechať) Nie som prorokom a neviem, rovnako ako to nevie nikto z nás, čo tento vývoj prinesie. Ako kresťan si myslím, keďže sa vývoj odkláňa od základných biblických stvoriteľských zámerov, že to, čo nás čaká, nebude pozitívne, nič, čo by dlhodobu priaznivo ovplyvnilo život spoločnosti. Už dnes evidujeme, že heterosexuáli, ktorí poctivo praktizujú svoju vieru a prejavujú svoj názor, začínajú byť legislatívne napádaní homosexuálnymi aktivistami. Zatiaľ zväčša len mediálne, ale ako ďaleko sme k tomu, aby to nebolo aj legislatívne? Napokon, také prípady, keď bol súdne stíhaný heterosexuál za svoj názor na homosexuálov sme už vo svete zaznamenali.

N. Alyasry: Podľa mňa sú tieto prejavy skôr chorobou západného práva. Tak ako v USA môžete zažalovať výrobcu mikrovlniek, keď ste dali do nej mačku, že sa upiekla a on vás na toto nebezpečenstvo neupozornil. To sú choré žaloby, ktoré v normálnom práve nemajú čo robiť.

T. Backstuber: Ja by som to povedal asi tak - v prípade, že sa kresťan obáva, že ho budú homosexuáli prenasledovať za jeho názor, čo si myslím, že je neopodstatnené, stačí, aby pri prezentácii týchto názorov zoberal na vedomie, že na druhej strane je reálny človek. Ten reálny človek - homosexuál, neprichádza dobýjať svet a prenasledovať heterosexuálov, ale si hľadá v tomto svete svoje miesto, ktoré mu umožní plnohodnotný život. A to, myslím si, že je recept na to, aby nikto nikoho nediskriminoval: Žiť a nechať žiť bez toho, aby sme jeden druhého vnímali ako hrozbu, ale aby sme jeden druhého vnímali ako človeka človeka.

N. Alyasry: Ešte by som rád zareagoval na Števa, konkrétne na to, čo povedal o kríze rodiny. Ja si nemyslím, že rozmach homosexuality nejako súvisí s krízou rodiny. Kríza

rodiny je úplne nezávislý fenomén. Kríza rodiny je následkom väčšieho sebeckta ľudí a väčšie sebeckto ľudí je umožnené tým, že je väčší blahobyť. Človek ako keby prestal potrebovať jednotku, ktorú predstavuje klasická rodina, lebo nepotrebuje pomoc a ochranu a dokáže sa sebecky realizovať sám.

Š. Evin: Nemám s týmto tvrdením problém. Ale chcel by som ešte zareagovať na Tomáša. Ak porovnáme pokojne žijúcich homosexuálov a militantných homofóbov, tak máte pravdu. Ale môže to byť aj naopak.

T. Backstuber: Militanti sú na obidvoch stranách a na to je tu štát, aby proti nim rovnako zakročil a tých pokojných rovnako chránil.

Vidím, že sa nám trochu téma o registrovaných manželstvách rozšírila do všeobecnejšej roviny - schopnosti či neschopnosti spoločnosti žiť vzájomne tolerantný život tak, aby nikto nemusel opustiť svoj názor, filozofiu či vierovyznanie. Registrované partnerstvo je inštitút, ktorý by podľa názoru homosexuálov ich postavenie v spoločnosti zrovnoprávil a možno by uvoľnil aj spoločenské napätie, ktoré tu je. Veľmi krátko na záver: ako vidíte vývoj do najbližšej budúcnosti na Slovensku?

Š. Evin: Keď politici zistia (najmä ľavicoví a liberálni), že cirkev je už so svojim kultúrnym vplyvom slabá, v tej chvíli vyjde a po čase aj prejde legislatívny návrh na ich uznanie.

N. Alyasry: Nemyslím si, že je to otázka ľavice alebo pravice. Aj medzi ľavičiarimi je veľa kresťanov, takže toto by som nespájal s farbou vlády. Teraz nehovorím ako právnik, ale svoj osobný názor. Aj podľa mňa je tento vývoj možný a celkom reálny.

T. Backstuber: Ja si myslím, že postupne sa to dostane do pozície, že budú existovať cirkvi, ktoré zaujmú kladné stanovisko a budú cirkvi, ktoré zo svojho terajšieho stanoviska neustúpia, bude jestvovať väčšina spoločnosť, ktorej to v podstate možno bude jedno a budú existovať extrémistické skupiny na obidvoch stranách, ktoré to celé

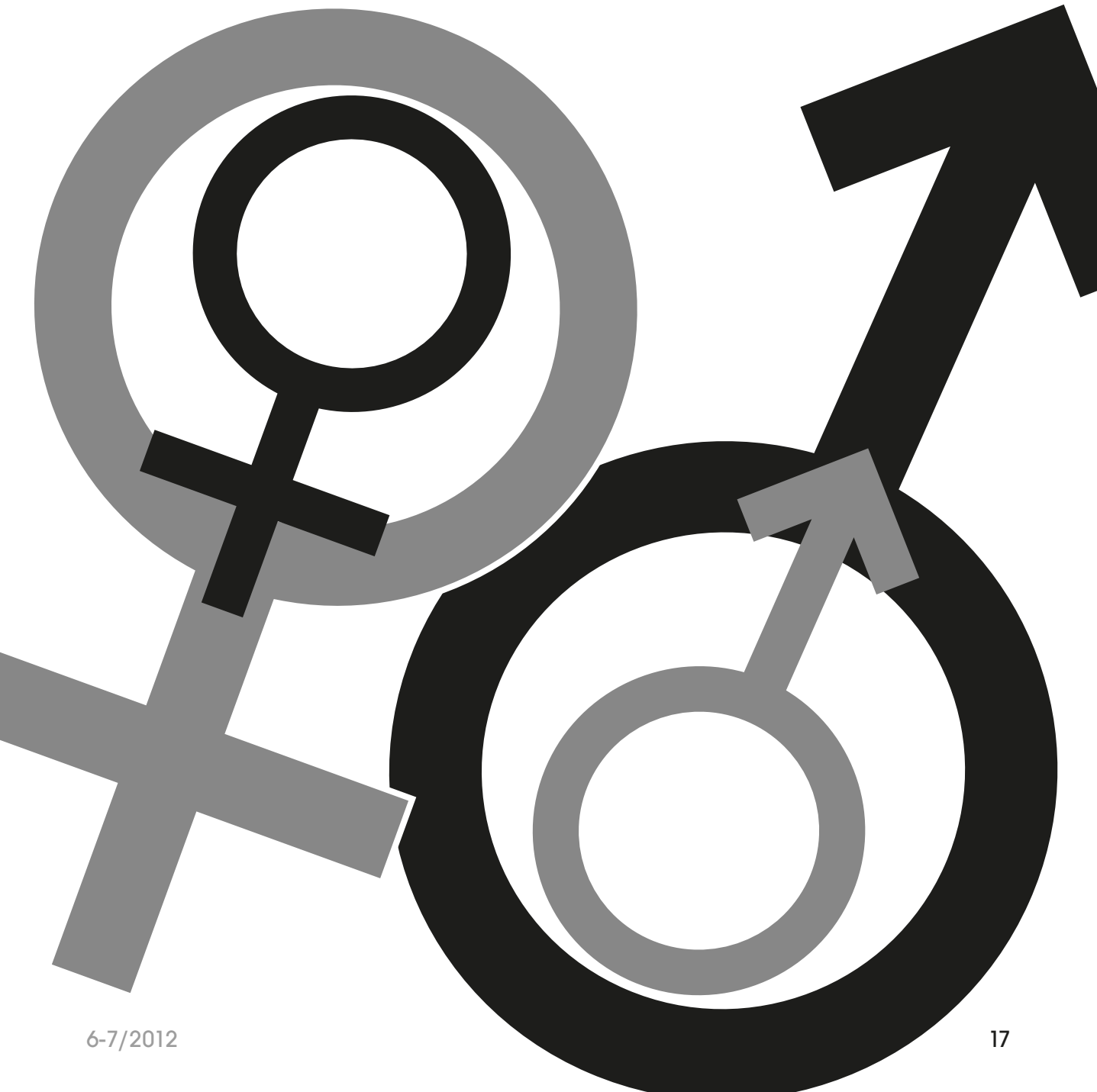
budú komplikovať a pri troške šťastia budú dostatočne malé na to, aby mali nejaký význam. Ja dúfam, že sa dostaneme do pozície akejsi rovnováhy.

Števo, to je posledná otázka na teba: Môže sa stať, že cirkev so svojím odmietavým názorom zostane osamelá, nemá tým na mysli ohrozená, ale možno bude osamelá aj v odmietnutí legislatívy. Čo bude potom?

Š. Evin: Verím, cirkev zostane autentická vo svojej oddanosti

k svojmu Pánovi a tým je Ježiš Kristus. Nemyslím, že kvôli tomu bude hneď mimo zákon, ale ak by sa tak stalo, nebude to v jej histórii prvýkrát. Keď prví kresťania vyhlasovali, že Kristus je Pánom sveta a nie cisár, tak boli postavení mimo zákon. Rímska ríša a jej cisári zanikli, cirkev, resp. kresťania sú ešte tu. Môže sa stať aj dnešným kresťanom, že budú postavení mimo zákon, alebo sa budú musieť sami postaviť proti niektorým zákonom štátu. Ide o to, ako budú reagovať – či sa budú brániť „kopijami

a mečmi“, alebo sa budú brániť kristovskou láskou, teda pravdou a milosrdenstvom. Tak ja rozumiem lásku. Nebudú sa za svoje presvedčenie a hodnoty hanbiť, aj keď bude stáť proti väčšine. Zároveň s tou pravdou, ktorú vyslovujú a žijú, pôjde milosrdenstvo v tom, že nebudú pohrdáť okolím, ktoré veci vníma inak. Napriek tomu, že to nebude ani ľahké ani populárne, nevzdajú sa toho, čo je v súlade so zjaveným Božím charakterom a zámerom pre človeka. ■

Z PODVEČERA DO ZBORU

Dvojstranu pripravila JANA CAMARA

Významným prvkom podvečerných bohoslužieb je ich ekumenický rozmer. Kážu tu i kňazi či pastori z iných cirkví. Na podvečerných bohoslužbách už kázal napríklad otec Anton Srholec, katolícky kňaz Karol Moravčík, dominikán Adrián Slavkovský či anglikánsky kňaz Nick Mercer.

D. PASTIRČÁK: Zjavil si to nevmluvňatám

EKUMENICKÝ ROZMER BOHOSLUŽIEB

Akt nevyhnutného pokánia

Hans Kung povedal, že kresťanstvo 21. storočia bude buď mystické, alebo nebude žiadne. Možno ešte väčšmi platí, že kresťanstvo 21. storočia bude ekumenické, alebo nebude žiadne.

Okrem iného, ekumenizmus je pre kresťanstvo aktom nevyhnutného pokánia. Stáročia sme sa v mene svojich „jediných dokonalých konfesií“ preklínali, vylučovali, popravovali, viedli sme kruté náboženské vojny. V mene Krista sme svojou pyšnou nenávisťou rozdelili európsky svet. To všetko sme robili preto, lebo každá skupina, každá tradícia bola presvedčená, že ona jediná je úplným vlastníkom absolútnej pravdy. Pri takom postoji niet miesta pre dialóg, a kde neexistuje dialóg, neexistuje dorozumenie. Pokánie za naše historické hriechy konáme tak, že sa konečne začneme brať navzájom vážne, budeme sa počúvať s úctou, učiť sa jeden od druhého poznať a nasledovať Krista. Bez toho pokánia nám Európa, ktorá o nás už vie „svoje“, nikdy neuverí. *Daniel Pastirčák*

Prejav pokory

Verím, že Boh je, verím, že je v trojjedinosti jeden. Narodila som sa v strednej Európe s jej kresťanskými koreňmi. Keď som hľadala kresťanské spoločenstvo, kde by som sa mohla naučiť niečo o Bohu, kresťanskej tradícii a prežívaní viery, vybrala som si CB na Cukrovej. Okrem iného aj pre jej ekumenický charakter. Na vysokej škole som mala istý čas živú komunikáciu s priateľkou a spolužiačkou so Spoločnosti Jehovovej, ale práve ich postoj výlučnosti mi prekážal „hneď zkrája“. Myslím si, že ekuména je prejav pokory. Keď sa rozhlídnem okolo seba, môžem s istotou tvrdiť, že moja cirkev je tá jediná pravá? Má význam sa sporiť o detailoch v liturgii, o výzdobe kostola, o tom, či sa má svätiť sobota alebo nedeľa, keď dôležitejšia je viera a jej život? Význam má o tom diskutovať, zastávať svoj názor, žiť ho. *Alica R.*

Hľadanie pravdy

Ekuména je to najlepšie, čo môže v cirkvi byť. Išla by som však v nej ešte ďalej, ako píše Alica. Aj keď riskujem nepochopenie. Myslím, že každé poctivé hľadanie pravdy je hodné úcty, bez ohľadu na príslušnosť k akejkoľvek cirkvi. Skutočnosť je taká komplexná, že

každý ľudský pohľad je nutne jednostranný. Nik z nás iný ako ľudský pohľad nemá, aj keď si niektorí možno myslia, že vidia božími očami cez vieru. Mne toto tvrdenia pripadá trúfalé. Prirovnám to k vede. Dá sa povedať, že poctivý biológ poznáva menej pravdy než poctivý fyzik či historik? Myslím, že nie – poznáva len inú časť pravdy, jej iný aspekt. Ak vedec nahliadne niečo nové, ak zakúsi „aha moment“, tiež má pocit akejsi božej perspektívy. *Mária M.*

Spoločná Láska

Boli časy, keď som trvala na svojej evanjelikálnej pravde a púšťala som sa do diskusií, ktoré prerastali do konfliktov, a cítila som sa ako víťaz, ktorý mal lepšie argumenty.

Ešte za hlbokého socializmu som si požičala dvoje dejiny cirkvi. Jedny boli luteránske a druhé katolícke. Tá katolícka učebnica bola vzácna, bol to samizdat, ručne naklepaná kniha na tenučkóm papieri. Pri čítaní týchto dvoch kníh som nadobudla dojem, že vo vesmíre sú minimálne dve planéty Zem a ja som mimozemšťan, ktorý nepatrí ani na jednu z nich.

Na ekumenickom stretnutí, ktoré bolo zamerané na mariánsku otázku, som ušla z omše oknom. Nasledovali ma dve kamarátky. Jedna katolíčka, druhá evanjelička. V kaviarni pri víne sme v trojici diskutovali o rozdieloch. Diskutovalo sa nám dobre, pretože nás zjednocovalo priateľstvo a spoločný záujem objaviť a posvätiť to, čo nás spája. Toto sa udialo približne pred 20 rokmi.

V súčasnosti vidím kresťanský svet z iného uhla. Vidím plytkosť, neúplnosť tých argumentov, ktoré som považovala za veľmi dôležité pred 30 rokmi, pred 20 rokmi. Pýtam sa: Ako vyzerá naše rozdelenie z pohľadu toho, ktorý je našou spoločnou Láskou? Túžba po ekumenickom porozumení prerástla mojím srdcom aj myslou.

Z pragmatického uhla pohľadu rozmanitosť cirkví rešpektujem ako historický fakt a chápem to tak, že ako slobodný jedinec mám právo výberu. Mala som aj také obdobie, keď som dejiny cirkvi a iné dokumenty študovala práve preto, lebo som si položila otázku, či som sa rozhodla správne, keď som sa rozhodla pre CB. Nevymenujem, aké konkrétne fakty u mňa zavážili, ale viem, že som sa ubezpečila, že som si vybrala

dobre, že som si vybrala v súlade s hranicami svojej slobody.

Jana C.

Hlas svedomia

Láska je slobodným rozhodnutím milovať a rešpektovať slobodu iných. Aj keď sa občas tomuto rozhodnutiu nevdajak spreneveríme, máme všetci v sebe Toho, ktorý nám v našom svedomí pripomína, že kým sa Láске neodovzdáme slobodne a úplne, nebude naše šťastie dokonalé. Ak sa máme od koho učiť Láске, tak je jedno, v akom to bude kostole. Mne sa to dobre učí v CB, odtiaľ si odnášam veľa intenzívnych prežitkov, ktoré potom vo mne rezonujú, či už pečiem koláče alebo kráčam lesom. Verím, že rast v Láске je vo mne najmä v okamihoch, keď žijem svoj život s druhými ľuďmi. Všetci sú podľa mňa Boží a ja ich milujem, alebo aspoň chcem milovať.

Tatiana A.

Svetlo v očiach

Nedávno som sa vrátila z púte do Santiaga. Kráčali sme vedno s blížnymi všetkých možných národností a vyznaní, vítali a lúčili sme sa s Američanmi, Hispánkami, Írmi, Kórejcami, Európanmi i Afričanmi a medzi moje najsilnejšie zážitky patrili pohľady na zamyslených oddychujúcich pútnikov. Všetci do jedného mali v očiach pokoj a lásku. Nestretla som sa s jediným uštvaným pohľadom, napriek tomu, že každý mal za sebou dlhé kilometre v nohách a ťažké batohy na chrbtoch... to „božie“, čo im svietilo v očiach, som cítila ako nekonečný zdroj životnej sily.

Soňa T.

Otvorenosť a porozumenie Biblii

Prečo chodí evanjelička do kostola na Cukrovú? Najprv to bolo kvôli Danielovým výborným výkladom Bibliie, ktoré bývajú v stredu večer. Mnohým biblickým textom som nebola schopná pri čítaní celkom porozumieť. Potrebovala som, aby mi porozumenie niekto sprostredkoval, a to sa stalo. Tak sa mi to zapáčilo, že som neskôr začala chodiť aj na nedeľné bohoslužby. Až neskôr som sa prepracovala k vďačnému počúvaniu ostatných kazateľov. Na CB sa mi páči otvorenosť a kladenie menšej váhy rituálom. Myslím, že nakoniec má aj tak človek sám spoznať a milovať Boha bez nejakých vonkajších štruktúr.

Viera Š.

Cirkev ako celok a spoločenstvo ako domov

Až teraz, po rokoch, si uvedomujem, že formálne sme asi katolíkmami. Manžel vyrástol v silne katolíckej rodine a bolo prirodzené, že sobáš i prípravu naň, sme mali v katolíckom kostole. Bolo to za hlbokého socializmu, a celé to malo taký jemne konšpiračný nádych. Myslím, že cirkev vnímame ako celok, strom s mnohými konármi, rodinu, ktorú tvoria individuality. Rituály ako formalizované úkony priblíženia sa Bohu. Je fajn, že v katolíckom kostole je tých formalizovaných vecí pomerne veľa, po čase sa automatizujú a aspoň pre mňa vzniká priestor pre vnútorné spojenie sa s Bohom (teda pokiaľ ňa práve nevyvedie z konceptu hlúpa kázeň, lebo aj to sa, žiaľ, stáva). A je to praktické, aj keď sme napríklad na dovolenke, nie je problém sledovať priebeh bohoslužby aj v jazyku, ktorým nevládneme. Ale doma sme na Cukrovej. Tu máme spoločenstvo,

liturgiu, ktorá nám sedí, kázne, ktoré podnecujú k premýšľaniu, priateľov, ktorí neraz pomohli, Kvapôčky... Je to vždy ako návrat z internátu domov.

Jana M.

Ježiš ľudí spája

Aj keď názory na cirkev sa medzi teológmi rôznia, vnímam cirkev ako metaforu, o ktorej hovoril C. S. Lewis vo svojom diele *Mere Christianity*.

Vo veľkej katedrále sú rôzne menšie zákutia, kde sa stretávajú na základe svojho presvedčenia tí, ktorí veria v Boha. V bočných kaplnkách hovoria duchovnou rečou, ktorej rozumejú a ktorá im pomáha hľadať cestu k sebe navzájom, lebo spoločne hľadajú cestu, pravdu a život. Ježiš takto spája ľudí v rámci kresťanských komunít, ale aj komunity navzájom. Preto sa mi zdá pojem ekumény veľmi primeraný. Z gréčtiny to znamená spoločný dom, spoločnú strechu v rámci konkrétneho, možno architektonicky náročného diela, členitého chrámu. Apoštol Pavol hovoril o tele a údoch a ja jednotlivé kresťanské komunity vnímam práve takto. Nejestvuje dôležitý a nedôležitý orgán. Všetky sú súčasťou tela a vytvárajú integritu kresťanského posolstva v našej dobe.

Cukrová sa pre mňa stala v istej etape môjho života prístavom, v ktorom som mohol prežívať svoju vieru aj ako škaredé kačiatko. Tak ako sa v dejinách kresťanstva vytvorila potreba kresťanstvo reformovať, tak aj v osobných dejinách rôzni ľudia prejdú duchovnou a náboženskou skúsenosťou, ktorá ich môže inštitucionálne posunúť do komunity, kde sa cítia autentickjšie v prežívaní svojej viery. Priatelia a známi, ktorých mi Pán poslal do cesty počas práce na projekte Bilingválneho gymnázia C. S. Lewisa, boli spojení s týmto prostredím a cítil som okrem prijatia aj možnosť zdieľať svoje presvedčenie a videnie sveta. Boli to intenzívne chvíle hľadania odpovedí na otázky, ktoré prinášal život. A cítim sa tam dobre. Bohoslužby, pracovné aktivity, letné pobyty, debaty i modlitby s ľuďmi z Cukrovej mi vždy dávali chuť do ďalších dní a som rád, že som v rámci veľkého cirkevného domu našiel aj túto malú kaplnku na Cukrovej, kde ľudia hovoria aj mojou duchovnou rečou.

Katolícka cirkev však ostane navždy mojim domom, kde som sa s tajomstvom viery prvýkrát stretol a stále môžem z tohto bohatstva skúsenosti čerpať, a s tými, ktorí o to majú záujem ho môžem aj zdieľať. To, že si myslím, že cirkevný život by mal byť spravovaný v rímskokatolíckej časti kresťanstva trochu inak, neznamená, že ju zavrhum. Naopak, vnímam ju ako dôležitú súčasť kresťanského organizmu. Mnohých ľudí aj táto forma kresťanstva privádza k Bohu a robí z nich lepších ľudí. Rímskokatolícka cirkev to nie sú len pápeži a biskupi. Sú to aj mnohí bežní ľudia, ktorí sú mi blízki, ktorých si vážim a ktorí za veci, s ktorými ja osobne nesúhlasím, nenesú tú mieru zodpovednosti ako vyššie katolícke duchovenstvo (pápež a biskupi). Všetko sa však vyvíja a mení. Aj rímskokatolícka cirkev je inde, ako bola v časoch Luthera a vývoj posúva aj mnohých katolíkov k tomu, aby zaujali vo svojom vedomí a presvedčení vždy nové postoje. Rímskokatolícka cirkev tak ako celé kresťanstvo je otvorený príbeh svätého Boha s hriechom človekom.

Miro Kocúr

100 ROKOV DIAKONIE

Pripravil: PAVOL TRÚSIK
Foto: ARCHÍV OZ SLUHA

Pred sto rokmi vznikla v Starej Turej prvá slovenská diakonia. Jej zakladateľkou bola vedúca osobnosť prebudeneckého hnutia a najprekladanejšia slovenská spisovateľka Kristína Royová. Tento čin dokumentuje príspevok uverejnený v májovom čísle mesačníka Svetlo v roku 1912:

V mene Ježiša, nášho Spasiteľa a Kráľa, utvorujeme my nižepodpísané Ženské združenie, majúce za cieľ založenie a udržanie slovenskej diakonie. Združenie naše pozostáva z členiek 1. súžiacich, 2. pomocných. Slúžiace členky sú tie sestry, ktoré opustiac dosiaľne svoje povolanie, hotové sú vo výhradnej službe Pánovej všetky sily tela i ducha vynakladať slúženiu

Pánu Ježišovi pri nemocných a pri opatere opustených detí. Tieto členky budú sa menovať diakonkami, čili služobnicami a budú mať primeranú diakonisskú rovnošatu. Pomocné členky budú sa menovať prateľkami; zstanú každá v svojej rodine alebo povolání, ale popredne modlitbami, radou, i hmotnými podporami postavlia sa ako pomocná čata k boku slúžiacim sestrám.

Oboje členky dostanú svoje určité pravidlá, dľa ktorých všetko svoje konanie majú spravovať, a síce diakonky nasledujúce pravidlá: „ktokoľvek by činil vôľu Božiu, ten je mojou sestrou.“ Vôľa Otca nebeského znie popredne: „ Toto je ten môj milý Syn, toho počúvajte!“ „To je vôľa Božia, vaše posvätenie.“ „Bôh chce, aby všetkým ľuďom pomôžené bolo, a všetci k poznaniu pravdy prišli“

Požaduje tedy Pán od sestry diakonky poslušnosť oproti Pánu Ježišovi a jeho príkazom, svätý život pred Bohom i pred ľuďmi, a aby pomáhaním trpiacemu ľudstvu zachraňovala nielen život telesný, ale popredne duše od záhuby. Pravidlá priateľiek znejú: „Vy ste moji priatelia, učiniteli to, čo vám ja prikazujem:“ „Svätí buďte, lebo ja svätý som.“ „Proste, a bude vám dané.“ „Buďte milosrdní, ako aj váš Otec, ktorý je v nebesiach, je milosrdný.“

Dľa týchto troch rozkazov Pánových požaduje sa od priateľky: 1. Svätý, príkladný život, 2. horlivá modlitba za slúžiace sestry, za nemocných, za tie deti a za telesné potreby pre to dielo, 3. srdce plné milosrdenstva, hotové pomáhať. Ak sa sestry i priateľky každá osobne dľa svojich pravidiel riadiť budú, vtedy sa dielo podarí, a krásne bude napredovať v šlapajách Pánových. Prosíme všetky naše milé sestry tu doma, na Morave, v Čechách i v Amerike, aby sa prihlásily do nášho Sdruženia. Zároveň však vážne pripomínáme, aby sa nikto nehlásil, kto není hotový spolu s nami ten rozkaz Boží plniť: Lúbajte Syna, aby sa nerozhneval, a či srdce není naplnené osobnou láskou k Pánu Ježišovi,

Ocenenie pre spisovateľku a pokračovateľku sociálnej práce K. Royovej Máriu Rafajovú udeľenú Izraelom za záchranu židovských obyvateľov v II. svetovej vojne.

Medzi prvými diakonkami v dolnom rade
zľava: Alwina Hesse, Kristína Royová a jej
sestra hudobná skladateľka Mária Royová.

aby všetko, čokoľvek konal alebo hovoril, činil z hlbkej vďaky za tú milosť a dobrodenie, ktoré od predivného svojho Spasiteľa zakúsil.

Prosíme drahých našich bratov v Pánu, aby tú našu snahu úprimným súhlasom, modlitbami, radou podopreli a nám v našej slabosti, kde by bolo treba, pomocne a ochranne k boku zastali.

V povedomí našej nedostatočnosti, no opierajúc sa na veľký sľub Boží: „Moc moja v nemoci sa dokonáva“ – staviame sa pod jedinou záštitu nášho veľkého Pána a Majstra, Ježiša Krista.

Sestry:

Kristína Royová, Alvina Hese, riaditeľky. Júlia Stanková, Anna Švejďová, sestry, Eva Šimková, Margita Pálová, žiačky, Mária Royová, pokladníčka.

Priateľky:

Františka Royová, Ludmia Čulíková, Anna Beňová, Eva Durcová, Anna Nemcová, Mária Hlubocká, Katarína Potfajová, Mária Roháčková, Mária Černáková, Eva Šuláková, Mária Ilušiaková, Katerína Kučerová, Anna Kýšková, Anna Valeníčková, Zuzanna Čierny, Božena

Chorvátová, Zuzanna Weintragerová, Katerína Krúpová, Katerína Stachová, Anna Ilušiaová, Ella Dinghová, Štefánia Bednárová, Mária Bednárová, Hermína Mošteňanová, Zuzana Betinová, Božena Jehličková, Mária Krúpová, Mária Durcová, Anna Krúpová, Anna Potfajová, Katerína Krúpová, Zuzanna Kýšková.

Z priateľiek prispely pre diakoniú: Sbíerka pri shromaždení K 4.20, S. Františka Royová K 20, Hermína Mošteňanová 5, Ludmila Čulíková 5, Anna Nemcová 2, a 16 vajec, Božena Chorvátová policu.

Diakonky v Starej Turej pôsobili v ústavoch, ktoré tu Kristína Royová zriadila: Útulňa (ústav pre bezprízorných ľudí), Nemocnica, neskôr sirotinec Chalúпка a Domov bielych hláv. V čase II. svetovej vojny sa diakonky s nasadením vlastných životov starali o zranených partizánov a ukrývali u seba židovských obyvateľov (obrovské hrdinstvo preukázali aj ich bratia z Modrého kríža). Dnes v Starej Turej stojí už len posledná spomenutá budova, ktorú v spolupráci s o. z. SLUHA zriaďuje spol. s r. o. Reformata. Služi práci s deťmi a mládežou, sociálnej, duchovnej a kultúrno-ovsetovej činnosti. ■

POZVÁNKA DO RAČKOVEJ DOLINY

Srdečne vás pozývame na ďalšie, v poradí už

17. duchovno-rekreačné stretnutie sestier Evanjelickej aliance,

ktoré aj tento rok bude z Božej milosti v Domove J. A. Komenského v Račkovej doline.

Termín stretnutia je od stredy 26. septembra do nedele 30. septembra 2012.

Tohtoročná téma: Ozdobnou korunou sú šediny s ústrednými veršami z Knihy žalmov 92,14–16.

Popoludnia bude možné využiť na rozhovory, prechádzky v krásnej tatranskej prírode, rehabilitačné cvičenie či masáže a kreatívnu tvorbu.

Na stretnutie sa môžete prihlásiť najneskôr do 10. septembra 2012 na adrese (tu získate aj podrobnejšie informácie o stretnutí, cenách a možnostiach ubytovania):

RNDr. Kukučková Dagmar, Bridlicová 13, 841 07 Bratislava 49

tel. 02/64 53 81 14, mobil: 0910/572641

mail: dagmar.kukuckova@btm.sk

POMOC, KTORÁ ROZVÍJA OBE STRANY

IVANA POLIAČIKOVÁ

(Autorka je koordinátorkou humanitárnej a rozvojovej pomoci People in need SR.)

Foto: ARCHÍV AUTORKY

Keď sa povie „rozvojová pomoc“, človeku môže napadnúť všeličo – od rozvoja politiky, ekonomiky až po rozvoj ľudí. V kontexte našej práce to znamená pomoc krajinám v rozvojovom svete. Vychádzame pri tom z princípu solidarnosti bohatších krajín sveta k tým chudobnejším. Často sa rozvojová pomoc môže zamieňať s humanitárnou pomocou.

Humanitárna pomoc sa poskytuje v prípade humanitárnej krízy tam, kde miestne kapacity nestačia na to, aby túto krízu zvládli. Obvykle sú to situácie po zemetraseniach, ako napríklad na Haiti, po cunami či povodniach (Sri Lanka, Pakistan a iné), v období hladomoru (Južný Sudán) alebo tiež napríklad práca v utečeneckých táborech v období vojny a pomoc s obnovením krajiny po skončení vojenského konfliktu. Humanitárna pomoc má ľuďom zachrániť život a navrátiť im aspoň také podmienky pre život, aké mali pred tým, než ich katastrofa postihla. Rozvojová pomoc ide za túto hranicu. Krajine a jej ľuďom pomáha v ďalšom rozvoji. Niekedy nasleduje po humanitárnej pomoci, hlavne v krajinách, kde situácia pred katastrofou nebola príliš dobrá, ale časté sú aj programy dlhodobej rozvojovej pomoci, ktorým nepredchádzala žiadna katastrofa. Humanitárna pomoc má teda tendenciu byť krátkodobá a je poskytovaná všetkým ľuďom bez rozdielu. Často je to veľmi rýchla pomoc v podobe vody, prikrývkov, stravy, sanačných prác, urgentnej zdravotníckej starostlivosti a pod. V krízovej

situácii je podstatný rýchly zásah a nehladá sa pri nej až tak na formálne postupy a presnosť.

Rozvojová pomoc si naopak kladie určité podmienky. Krajiny si volia niekoľko oblastí či konkrétnych štátov, kde svoju rozvojovú pomoc poskytujú, a to ako na základe závažnosti problémov v danej krajine, tak aj na základe predošlých vzájomných vzťahov a ekonomických väzieb. Z tohto hľadiska je logické, že Slovensko pomáha napríklad krajinám v postsovietskom priestore či v bývalej Juhoslávii. Rozvojová pomoc býva dlhodobá a dbá sa pri nej na efektívnosť, kvalitu a udržateľnosť výsledkov. Príkladom takejto pomoci môže byť zlepšovanie poľnohospodárskej výroby alebo školstva v Afganistane či pomoc pri skvalitňovaní sociálnych služieb na Kaukaze.

Pri rozvojovej pomoci sa výsledky dostavujú pomalšie, ale sú trvalejšie. Mnohé krajiny doslova vstávajú z popola a tak i malá pomoc urobí veľkú zmenu. V chudobnejších krajinách je preto rozvoj rýchlejší a výsledky viditeľnejšie. V krajinách v európskom priestore sa výsledky síce tiež vynárajú pomalšie, ale

Rekonštrukcia ciest v Afganistane

človek vždy vidí zmenu u konkrétnych príjemcov pomoci tej ktorej aktivity.

Rozvojová pomoc a Slováci

People in Need Slovenská republika pôsobí však aj doma – hlavne na východe Slovenska, kde sa snaží o integráciu sociálne vylúčených, predovšetkým rómskych, lokalít. O svoje skúsenosti s takouto sociálnou prácou sa tiež delí s organizáciami na Ukrajine. Samostatná rozvojová pomoc slovenskej pobočky sa ešte len plánuje. Tu si treba uvedomiť, že nesmieme byť sústredení len na seba a aj keď je práca doma potrebná, musíme vidieť aj za hranice. PiN pôsobí v podstatnej miere na Slovensku. Avšak situácia v krajinách, kde pracujeme v zahraničí, je omnoho horšia než tá u nás. Rozvojová pomoc prekračuje geografické hranice a jej cieľom je znížiť rozdiely v životných podmienkach ľudí po celom svete. Myslím si, že väčšina Slovákov nemusí cestovať do Somálska, aby pomohli deťom umierajúcim od hladu. Veľa ľudí cíti, že nie je v poriadku, keď v jednom kúte sveta žijú ľudia v takom blahobyte až strácajú zmysel svojho života a inde ľudia bojujú doslova o holé prežitie. Tak ako rozvojovému svetu naša pomoc pomôže, západnému svetu ukrojenie trošky blahobytu rozhodne neuškodí. Ak

Nová škola v Kongu

AKÝ BY MAL BYŤ DOBROVOLNÍK?

Dôležitá je motivácia – záujem o problematiku humanitárnej a rozvojovej pomoci, chuť a ochota vycestovať do tretieho sveta a pomáhať pri zlepšovaní tamojšej situácie. Oceňujeme predošlú skúsenosť s pobytom v takej krajine alebo dlhodobý pobyt v zahraničí (aj na západe).

Ideálne je mať vysokoškolské vzdelanie alebo byť študentom vysokej školy. Zaujímavé odbory pre nás sú – rozvojová spolupráca, humanitárna, charitatívna práca, medzinárodné vzťahy či politika, sociálna práca, pedagogika, alebo tiež financie či stavebníctvo a architektúra.

Čo sa týka praxe, ceníme si skúsenosti s písaním a vedením projektov v neziskovej sfére, tímovú prácu, prípadne aj vedenie ľudí.

Osobnostne privítame otvorenosť, toleranciu k inakosti, kultúrnu citlivosť, rozhodnosť, komunikatívnosť a odolnosť voči stresu. ■

sa teda niekto u nás rozhodne obetovať časť svojho času či prostriedkov, existuje niekoľko spôsobov ako pomôcť.

Niektorí ľudia sú ochotní poskytnúť finančné prostriedky, čo je pre organizácie pracujúce pre dobrú vec nesmierne dôležité. Ideálne je, keď niekto prispieva neziskovej organizácii pravidelne, napríklad i každý mesiac menšou sumou. Určite však pomôže i jednorazový dar – napríklad prostredníctvom zakúpenia charitatívneho darčeka na www.skutocnydarcek.sk.

Iný typ pomoci je, keď sa človek rozhodne angažovať osobne a poskytne svoj čas a schopnosti. V PiN SR nám dobrovoľníci pomáhajú v našich komunitných centrách na východe Slovenska. Každoročne však vysielame aj dobrovoľníkov do zahraničia, kde nám pomáhajú pri práci na misiách. Týchto dobrovoľníkov nazývame PINV (People in Need Volunteer) a podieľajú sa na kvalifikovanej práci v rámci našich projektov. Za svoju prácu nedostávajú plat, ale hradíme im značnú časť nákladov spojených s vycestovaním a pôsobením na misii. Mnohí z takýchto PINV sa rozhodne s nami zostať dlhšie a stávajú sa neskôr našimi zamestnancami. Ak by ste mali záujem pomôcť práve týmto spôsobom, rada poskytnem prostredníctvom emailu na ivana.poliacikova@peopleinneed.sk. ■

PRÁCA, KTORÁ MÁ ZMYSEL

Dva a pol roka som viedla misiu PiN v Kambodži. Prvýkrát som tam letela v roku 2008 iba s batohom na chrbte a plánom ako pomáhať tehotným ženám. Dva roky sme sa venovali iba zlepšovaniu podmienok vo vidieckych pôrodniciach na juhu krajiny. Neskôr sme pribrali ešte pomoc poľnohospodárom pri zlepšovaní ich produkcie a získavaní nových zdrojov obživy a posledný rok sa k tomu pridal i väčší projekt na stavbu malých domácich bioplynárničiek, ktoré ich užívateľom poskytujú svetlo a plyn na varenie.

Život a práca v Kambodži boli nesmierne zaujímavé. V pracovnej oblasti som nikdy nezažila väčšie uspokojenie zo zmysluplnosti svojej činnosti. I keď som mnohokrát bola unavená, či frustrovaná tým, že veci nejdú tak, ako by sme si ich tu v Európe predstavovali a plánovali, aj tak ten konečný výsledok v podobe konkrétnych zlepšení človeka nakoniec „dostane“.

V osobnej sfére to bola veľká výzva v tom, že som na začiatku bola v Kambodži úplne sama. Prostredie bolo pre mňa úplne nové a chvíľu trvalo, kým som sa zorientovala a našla si spôsoby, ako tam bezpečne fungovať. Na dva mesiace v roku sa ku mne pripojila pôrodná asistentka z Čiech, a tak sa pobyt stal omnoho príjemnejším. Tiež som zhruba polovicu času trávila doma a pracovala zo Slovenska, a tak som mala možnosť často vídať svoju rodinu a priateľov. To je dosť netypická situácia, pretože misijní pracovníci väčšinou vycestujú na rok a pol, a počas tohto pobytu domov letia asi dvakrát na dovolenku. Také dlhé odlúčenie od domova a pôsobenie v odlišnom a často náročnom prostredí býva psychicky náročné. ■

PANE, PROSÍME ŤA

V Kresťanskom spevníku pod číslom 599 je zaradená pieseň *Daj Pán, by sme verní zostali*. Nezvykne sa spievať bežne pri bohoslužbách, skôr pri osobitných príležitostiach a stretnutiach cirkvi. Jej silnou stránkou je refrén, ktorého kľúčovým slovom je slovo „vernosť“. Keď však podrobíme hlbšej analýze jednotlivé slohy, vnímame dnes ich problematické vyjadrenie, poznačené spôsobom prežívania i vyjadrovania sa generácie royovských čias. Pieseň sme konzultovali s priateľmi zo strednej generácie aj s mladými ľuďmi, pre ktorých hlavne je spevník tvorený. V ich postoji zaznela potreba vyjadriť tému vernosti iným spôsobom. Spôsobom, kde nie sme k vernosti motivovaní negatívnym upozorňovaním na obavy, strach až zbabelosť. Všetci sme denne postavení pred neľahké voľby typu väčšie a menšie dobro či zlo... korupcia... zápas s nedostatkom odvahy... zároveň túžba po vernosti... našou motiváciou pre vernosť by mala byť dôvera a láska k Bohu a jeho prikázaniam.

Tieto myšlienky napokon vyústili do novej podoby piesne, ktorá odzrkadľuje každodenné zápasy a je tiež použiteľná pri pravidelných bohoslužbách. Autorka textu **Jana Nagajová** k tvorbe piesne napísala:

„Tento rok je v mojom živote mimoriadny: Uplynulo 50 rokov od môjho obrátenia a dožila som už viac rokov ako moja mamička. Nie div, že slová „vernosť, verný“ sú v tejto súvislosti pre mňa mimoriadne aktuálne. Uvedomovala som si to aj pri písaní textu tejto piesne. Som verná v láske, v službe, v sľuboch, v pravde, v maličkostiach, v trápení? Budem verná až do smrti? Refrén piesne vyjadruje moju hlbokú túžbu: *Pane, počuj nás, pomôž nám v modlitbách ťa hľadať s dôverou, ...celý život kráčať za tebou!*

Ak sa dívam na seba, vidím, že nie som žiadny hrdina. Ale práve preto môžem spievať: *Chválim ťa, Bože jediný, TVOJA vernosť neprestáva, nádej, odvahu nám dáva vierou vidieť naše ďalšie dni...*“

Z úcty k pôvodnej tvorbe Márie Royovej a tiež k tradícii cirkvi, uvažujeme zaradiť do spevníka obidve podoby piesne. Čo si o tom myslíte? Váš názor nás zaujíma. Radi by sme mali v spevníku i českú verziu Bůh buď s vámi, než sa sejdem zas, ktorá by spevník obohatila o ďalší rozmer spoločenstva našej cirkvi.

Za SPS Milica Kailingová

Pane, prosíme ťa

Jana Nagajová

William G. Tomer

1. Pa - ne, prosíme ťa, pomôž nám stá - le tebe zostať ver - ní, aj keď padá súmrak čier - ny
 2. Vieš o našich bojoch, slabostiach, vlie - vaš srdcu nové si - ly, bdieš aj nad tým, čo nás mý - li:
 3. Chvá - lime ťa, Bože je - di - ný, tvo - ja vernosť neprestá - va, ná - dej, odvahu nám dá - va

dú - fať, že nás budeš chrániť sám.
 smú - tok, nepokoj a náh - ly strach. Pane, po - čuj nás, pomôž nám v modlitbách ťa hľadať s dôve -
 vie - rou vidieť naše dal - šie dni.

rou. Pane, po - čuj nás, pomôž nám ce - lý život kráčať za te - bou.

Z ROKOVANIA RADY CIRKVI BRATSKEJ

MÁJ 2012

Spoločné modlitby na základe Lk 5, 33–39 uviedol Ivan Markuš.

Rada vyslovila poďakovanie usporiadateľom Výročnej členskej konferencie v Prešove za vrelé bratské ovzdušie pre delegátov. Vyhodnotila program, ktorý bol dobre pripravený, ale napriek tomu boli v ňom drobné nepresnosti. Bolo dosť času aj na osobné zdieľanie sa v prestávkach. Zvolenie predsedníctva konferencie nie z členov Rady sa ukazuje ako veľmi dobrý nástroj, ktorý vniesol pokojnú atmosféru, vecnosť a efektívne a kultúrne rokovacie prostredie. O svojich prioritách a zámeroch na ďalšie trojročné obdobie budeme podrobnejšie rokovať na zasadnutí v Račkovej doline v júni.

Rada konštatovala, že konferencia *Máme čo zvestovať*, svojím obsahom zaostala za doterajším štandardom. Pre budúcnosť odporúča spestriť žánrové zameranie konferencie. Konceptiu tejto práce budeme prezentovať na stretnutí s evanjelikálnymi cirkvami.

Rada rozhodla, že Marek Jurčo nastúpi po návrate zo zahraničia ako vikár do zboru v Hermanovciach so zameraním na prácu v Giraltovciach.

Rada rozhodla po rozhovore s levickým staršovstvom o ukončení vikariátu Csabu Tolnaiho ku dňu 31. 5. 2012. Od 1. 6. 2012 bude pôsobiť v Leviciach ako pastoračný asistent.

Rada zobrala na vedomie informáciu, že 20. apríla 2012 sa predseda Rady a predseda Študijného odboru z poverenia Rady stretli s kazateľom Slavomírom Polohom.

Predmetom pohovoru bolo stanovisko RCB k Modulárnej škole a teologickým princípom Ellet Ministries, ktoré sa v nej uplatňujú. Po objasňujúcom rozhovore sa kazateľ Slavomír Poloha jednoznačne vyjadril, že toto stanovisko prijíma, a preto nebude vyučovať nič, čo je v rozpore s týmto stanoviskom. Prípadným záujemcom zo svojho zboru o účasť v Modulárnej škole ju neodporučí.

Rada diskutovala o perspektíve založenia zboru v Spišskej Novej Vsi a rozhodla, že voľba a následná inštalácia kazateľa Martina Kačura sa uskutoční v novozaloženom zbore.

Rada rozhodla, že voľby kazateľa Pavla Halžu za správcu zboru v Starej Turej sa uskutočnia 17. júna 2012 za účasti Tibora Máhrika. V prípade, že Pavol Halža bude zvolený, od 1. júla do 31. augusta bude mať študijné voľno.

Rada rozhodla o dočasnej výpomoci kazateľovi Ervinovi Mittelmannovi pri riešení jeho situácie tak, že mu upraví pracovný pomer počnúc 1. 7. 2012 na 60 % úväzok v zaradení „ordinovaný kazateľ“ so zameraním na evanjelizáciu v rámci aktivít CB na dobu určitú do 31. 12. 2012.

Rada podporila návrh evanjelizačného a misijného odboru a odporúča, aby pripravili podporné stanovisko v mene Rady pre Máriu Jurčovú pre prípadných sponzorov a darcov pre jej misijnú prácu medzi slovenskými Rómami v Glasgowe.

Zapísal: Ján Henžel

INFO/REGISTRÁCIA: WWW.CB.SK

31. JÚL - 7. AUGUST 2012

CENA: 105 EUR

UZÁVIERKA PRIHLÁŠOK: 30.6.2012

MIESTO: BYSTRICKA NA ORAVE

ORGANIZUJE: ÚNIA DETÍ A MLÁDEŽE

ZÓNA 614

LETNÝ TÁBOR PRE MLADŠÍ DORAST VO VEKU 12-15 rokov

„Vylbudujú staré rúiny, postavia zrúcaniny predkov, obnovia spustožené mestá, zrúcaniny mnohých pokolení.“ Iz 61:4

KONTAKT: JAN.MAHRIK@CBZA.SK 0903 055 404, EVA.MYJAVCOVA@CBZA.SK 0903 656 365

KTO NÁS RIADI?

ŠTEFAN MARKUŠ

Patrí aj cirkev medzi tých, čo prehrávajú? Vplyv cirkvi (najmä kresťanskej) v ostatnom čase sa viditeľne znižuje a obrannou reakciou je argument, že takýto vývoj predpovedal sám Ježiš Kristus, keď sa pýtal: „...či Syn človeka nájde vieru na zemi, keď príde?“ (Lk 18, 8).

Nazdávam sa, že s podobným vysvetlením by sme nemali súhlasiť. Cirkev nemá pozemského zriaďovateľa a existuje už (aj keď s vráskami) viac ako dvetisíc rokov. Prežila pády, vrcholy, prenasledovania aj vyslobodenia. Prechádzala krízami, čelila nepriateľom zvnútra aj zvonka. Zatiaľ z bojových polí neodišla porazená, je iba zranená. Zvýšenú potrebu liekov pre ozdravenie však právom pokladáme za problém. Strácanie imunity cirkvi voči chorobám pripisujeme manažmentu cirkvi, ako inštitúcii. Napriek tomu, že je zverená do ľudských rúk, jej vysoký vek nezvratne dokazuje, že pevnosť základov cirkvi nie je narušená. Naďalej platí, že „...pekelné brány ju nepremôžu“ (Mt 16, 18). Keďže nie je ľudskou inštitúciou, jej zlyhania musíme pripísať na vrub ľudí. Nespochybniteľne, cirkev čelí útokom predátorov. Kde – kto si ju chce sprivatizovať, meniť na ľudský obraz. Pri tejto úvahe si uvedomujem, že vzbudzujem odpor mnohých správco v cirkevných zborov, ich staršovstiev, diakonov či presbyterov. Dokážem sa brániť iba jedným argumentom. Cirkev nie je s. r. o., a preto ani najgeniálnejšie metódy moderného manažmentu na ňu nemožno aplikovať.

Ako ale ratovať inštitúciu, ktorú milujeme, nechceme ju opustiť a zdanlivo smeruje do konkurzu? Napadá mi iba otázka. Je niekto zodpovedný za všetko to, čo v cirkvi radi kritizujeme? Riadi ju su-

verénny Boh, alebo jeho oponent – Satan? Mnohí už uverili, že Boh sa o udalosti (najmä tie bolestivé) na Zemi nezaujíma. Pohyb našej planéty sa riadi prírodnými zákonmi, všetko funguje ako dobre rozbehnutý stroj, ale spoločenské veci na nej sú vecou iba špičky národa. Životné osudy členov cirkvi sú ponechané ich Ústavám a Poriadkom. Veríme, že máme slobodnú vôľu a môžeme si robiť čo chceme. Fungujú aj samoregulačné princípy. Ale takýto postoj neodpovedá na otázku: „Riadi život cirkvi Boh, alebo niekto iný?“

Otázkou je, ako máme interpretovať slová Pána Ježiša. Veď bez jeho vedomia ani vrabec nespadne na zem a nebeský Otec dokonca vie koľko vlasov z ľudskej hlavy už vypadlo (Mt 10, 29n). Žeby naozaj? Rozmýšľanie v dimenziách postmoderna nás v otázkach riadenia zaviedlo do slepej uličky. Nesnažia sa funkcionári cirkvi počítať počet vlasov na hlavách svojich ovečiek? Nie je niekde tu ten gordický uzol, ktorý by sme mali rozviazať?

Pri hľadaní východísk z krízy sme v pokušení spájať problémy našich cirkevných zborov s nezáujmom Boha o naše osudy. Prenasleduje nás pocit, že Boh nekona tak, ako by mal. Jeho mlčaniu možno porozumieme až potom, keď pripustíme, že sme sa opovážili obmedziť Bohu kompetencie. Cirkev sme začali viesť ľudskými metódami. Preto sú veci také, aké sú. Skúsme však myslieť na majestát zriaďovateľa cirkvi a na zásahy, ktorými ovplyvňujeme právo na nebeský manažment. Potom sa možno vzchopíme a preberieme zodpovednosť pri nevyhnutnej rekonštrukcii spoločenstva, ku ktorému sa bytostne hlásime. ■

Fanúšik, po slovenskom hokejovom úspechu v Helsinkách, nadšene zvolal: „Som rád, že keď na Slovensku zlyhala morálka, politika a cirkev, tak nám zostali športovci, na ktorých môžeme byť hrdí“. Nevie, či chce provokovať, alebo „trafiť klinec po hlavičke“.
Stotožňujem sa s názorom, že morálka a politická kultúra eroduje a prehlbovanie tohto hnilobného procesu pokračuje.
Na zamedzenie pachu zatiaľ nemáme prostriedky.

DIALÓG

MLADÝCH

06-07/2012, V. ročník

EDITORIAL

máš aj Ty dar športu?!

Predstav si, že do tvojho zboru či spoločenstva príde človek, ktorý práve uveril v Pána Ježiša a vieš o ňom, že je dobrý hudobník. Iste ti hneď napadne, že by bolo skvelé zapojiť ho do chválospevnej skupiny či inej služby v oblasti hudby.

Ak príde človek - novoobrátený kresťan - so silným sociálnym cítením, tak sa ho zasa budeme snažiť nasmerovať k tomu, aby svoje obdarovania využil v nejakej oblasti diakonie.

Čo však vtedy, ak do tvojho zboru príde človek, o ktorom sa dozvieš, že rád a celkom dobre hrá volejbal?! Asi nie mnohým kresťanom napadne myšlienka, že by to mohol byť začiatok ich zborovej „volejbalovej služby“! Prečo je to tak, že ľudia s „darom športu“ nie sú veľmi povzbudzovaní k tomu, aby svoj dar od Boha nezakopali a neskrýli, ale rozmnožovali? (Mt 25, 14-30)

Prečo aj vtedy, keď už ľudia s „darom športu“ v našich spoločenstvách sú, premárnia svoje obdarovania tým, že vytvoria privátny a uzavretý klub kamarátov zo svojho spoločenstva, ktorí hrajú raz za týždeň v telocvični, pričom im ani nenapadne (resp. tú myšlienku radšej rýchlo odoženú), že by do tejto telocvične mohli cielene pozývať svojich neveriacich kamarátov, budovať vzťahy a možno vytvárať evanjelizačné príležitosti?!

V Athletes in Action chceme povzbudzovať tých z vás, ktorí máte radi Boha, ľudí a šport, aby ste tieto tri lásky spojili dohromady. Chceme motivovať aj kazateľov a vodcov, aby videli ten obrovský potenciál, ktorý má šport pre Božie kráľovstvo.

Ľudia sú veční, preto urobme spolu všetko pre to, aby večnosť strávili na tom správnom mieste v prítomnosti dobrého a všemohúceho Boha.

Milan Mitana

redakčná rada:

Eva Myjavcová (predsedníčka)
Juraj Institoris
Bohuslav Piatko

redakcia:

Jana Lesňáková (Cabadajová)
Šimon Evin
Nada Máhrliková
Juraj Sabol

grafické spracovanie: **Nada Máhrliková**

KONTAKTY:

vedúca redaktorka: **Eva Kianičková**
e-mail: **kianickova.eva@gmail.com**
mobil: **+421 903 822 042**

KOMENTUJTE témy z Dialógu aj z Dialógu mladých! Takisto, ak radi píšete **BLOGY**, alebo robíte **FOTKY**, neváhajte a ozvite sa nám, radi vám dáme priestor pre uverejnenie! Svoje reakcie a iné príspevky nám posielajte na:

dialogmladych@gmail.com

Takisto sa môžete zapojiť do diskusie na:

www.mediasvatava.sk

Tešíme sa na ďalšiu spoluprácu :)

PROFESIONÁLNY ŠPORT

Každý rok Reginald L. Wright Junior, narodený v Trentone, New Jersey, USA, cestuje do zámoria, aby sa zúčastnil profesionálnych basketbalových turnajov a súťažil proti profesionálnym tímom a užil si basketbal, ktorý miluje. Avšak Wright oceňuje obrovskú šancu, ktorá na týchto turnajoch vzniká, a to možnosť hovoriť svoje svedectvo a chváliť nášho Pána. Využívaním univerzálne populárnej hry ako je basketbal a jeho prostredie, Wright zdieľa príbeh Ježiša Krista a to, čo jeho smrť, pohreb a zmŕtvychvstanie prinieslo všetkým, ktorí v neho veria. Ako záchranca Ježiš trpel trestom za hriechy, ktorými sa ľudia previnili voči Božím právam a opravil vzťah medzi Bohom a človekom, aby nás očistil v Božích očiach a zabezpečil večnú slávu.

Avšak, aj keď basketbal bol neoddeliteľnou súčasťou jeho života odkedy bol batolaťom, Wright vždy nevidel spirituálne možnosti, ktoré mu šport prináša. Wright obetoval väčšinu svojho voľného času od dvoch rokov až do ukončenia strednej školy na rozvoj svojich basketbalových schopností s konečným cieľom profesionálnej basketbalovej kariéry. Študoval hru profesionálov ako Michael Jordan, Allen Iverson a Kobe Bryant a strávil veľa času po výučbe na lokálnych ihriskách a táboroch, zlepšovaním svojich schopností a napodobňovaním pohybov, ktoré videl v televízii.

Ako tínedžer hral v Sonny High League in Philadelphia, zúčastňoval sa AAU úrovne a reprezentoval katolícku strednú školu McCorrystin. Počas tohto obdobia sa zlepšil, objavoval v sebe vnútornú energiu a všetku ju venoval len basketbalu – jedol, spal a snívaj o tom, že sa stane profesionálnym hráčom. Nadviazal na svoju úspešnú stredoškolskú kariéru aj na univerzite. Aj napriek tomu, že mal množstvo ponúk, aby súťažil na Univerzitnej úrovni Divízia 1 rozhodol sa ostať vo svojom domove a hrať pre Divíziu 3 na New Jersey Univerzity, škole, ktorá mu ponúkla okamžitú šancu hrať a mala povest' naj-

lepšej v New Jersey. Na tejto škole dosiahol veľké úspechy, skončil medzi najlepšími a spolu so svojím tímom sa dostal do finále NCAA turnaja.

Počas druhého roka na Univerzite sa priateľ opýtal Wrighta: „Si kresťanom?“ a povzbudzoval ho, aby čítal a študoval Bibliu spolu s ním. Wright súhlasil: „Začal som

študovať knihu Prísloví a Evanjelium Jána. Ako som študoval bol som uchvátený frajerom, ktorého Biblia volala Elohim. Bol som povzbudený tým, ako Boh poslal svojho syna, Ježiša Krista, do sveta na smrť za naše hriechy. Ježiš sa stal človekom, žil dokonalý život a trpel strašnou smrťou na kríži, aby sme mohli byť vyhlásení za spravodlivých pred Bohom. Táto zmena môjho srdca bola dokonaná prostredníctvom a dielom Ducha Svätého. Hoci som nebol v začiatkových fázach môjho rastúceho vzťahu s Kristom, ešte stále som sa musel učiť, čo to znamená byť pokračovateľ Pána Ježiša Krista. Nebolo to ľahké akýmikoľvek prostriedkami.“

Po svojom absolvovaní univerzity s pomocou dvoch blízkych priateľov a duchovných učiteľov, Charlie Warda a Monty

Williamsa, Wright pracoval s Philadelphia 76s New York Knicks. Toto bol začiatok jeho profesionálnej basketbalovej kariéry. Neskôr podpísal svoj prvý profesionálny kontrakt s Pardubicami a využil túto šancu na dosiahnutie dvojitého účelu. Ako kresťan využil naplno platformu basketbalu poskytovanú Bohom a okamžite hľadal miestne cirkvi, kde bol ovplyvňovaný komunitou veriacich ľudí a navštevoval anglicky hovoriace školy, kde zdieľal evanjelium a svoje osobné svedectvo. Po jednej sezóne v Čechách Wright naďalej hral basketbal a ponoril sa do miestnych cirkví a spoločenstiev na Slovensku, v Anglicku, Francúzsku, Nemecku a najnovšie na turnaji v strednej Ázii.

Uprostred úspešnej basketbalovej kariéry sa Wright stretol s kresťanským hip-hopovým umelcom Williamom Branchom (The Ambassador) a bol hlboko ovplyvnený seminárom Absolventský zápal a nadšenie pre Ježiša Krista. Tento vplyv v ňom vyvolal túžbu vedieť o Bohu viac. Ako táto túžba po Ježišovi presiahla jeho túžbu po profesionálnej kariére, Wright odišiel z profesionálneho basketbalu a pokračoval v magisterskom štúdiu Biblie na Philadelphia Biblical University.

Zatiaľ, čo jeho štúdium má stále prednosť pred basketbalom, Wright naďalej používa basketbal, aby zdieľal dobrú zvesť o Ježišovi Kristovi. Každoročne cestuje, aby sa zúčastnil profesionálnych turnajov a svojím svedectvom hovoril o evanjeliu. Hovorí, že prostredníctvom spojenia s Crossover International and Athletes In Action „mi basketbal poskytol túto príležitosť a modlím sa, aby som mohol použiť tento dar, aby som ostatným ukázal slávu Božiu cez tvár Ježiša Krista,“ hovorí Wright. „Môj cieľ je naďalej cestovať so AIA a používať platformu basketbal ako nástroj na dosiahnutie tohto účelu.“

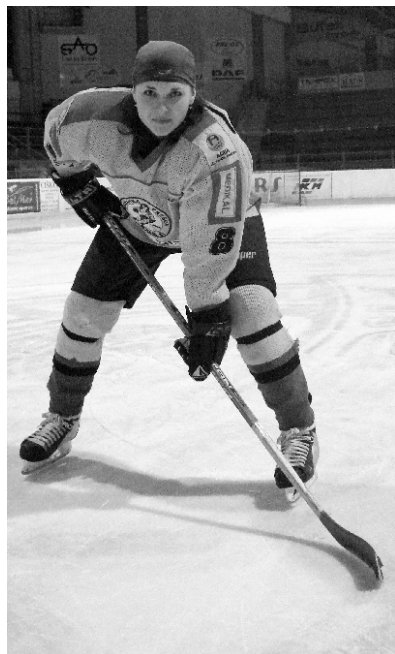
Martina Stašová je aktívna kresťanka, ktorá sa v službe venuje deťom a tíne-džerom v Sabinove. Zároveň je aj aktívna hokejistka, ktorá hráva za ženský hokejový tím Šarišanka Prešov. Položili sme jej niekoľko otázok.

Mať, ako si sa dostala k hokeju?

Vyrastala som v športovej rodine. Moji bratia hrávali hokej aj futbal, môj oco futbal hrával aj trénoval a ja som sa na základnej škole dala na stolný tenis. Neskôr som prešla na basketbal, ale po čase ma to prestalo baviť. Keď som bola na strednej škole, oslovila ma moja učiteľka telesnej výchovy, ktorá bola brankárka v ženskom hokejovom tíme, či by som nechcela hrať hokej. Naučila som sa korčuľovať a nielenže som ho vyskúšala, ale som aj pri ňom zostala.

Ako si sa dostala k Bohu?

Bola som taká búrlivá pubertáčka, ale zvykla som sa modlievať každý deň. Chodila som na konfirmáciu a tešila som sa na čas, keď bude po tom. Mládežníci nás pozývali na ich stretká a ja som bola rozhodnutá mať s tým všetkým pokoj a nikam

neísť. Dostala som však pozvánku na letný mládežnícky výlet, na ktorej bolo napísané: „Nebud' labuť a dotrep sa“. Chcela som stretnúť ľudí, ktorí si dovoľia o mne toto napísať a nakoniec som na ten výlet šla. Na

výlete som sa veľa dozvedela o Bohu a rozmýšľala aj o svojom živote. Posledný deň som sa rozhodla odovzdať svoj život Bohu a povedať mu svoje áno, na znak toho, že Mu chcem patriť. A čím dlhšie s Bohom žijem, tým viac súhlasím s Pavlom, ktorý povedal: „Ale to všetko, na čom som si kedyś zakladal, stratilo pre mňa akúkoľvek cenu, keď som poznal Krista. V porovnaní s ním je mi všetko ostatné ničím a patriť jemu, získať ho a dôverovať mu je mi nadovšetko.“ (Flp 3, 7-8)

V čom vidíš zmysel svojho športovania?

Myslím si, že Pán Boh mi dal šport do vienka, ide mi to tak prirodzene. Zo začiatku som nevedela, ako môžem priniesť Boha do klubu, v ktorom športujem, ale myslím, že modlitby zabrali a Boh mi sám pripravuje pôdu. Napríklad, náš tréner zaviedol pokuty za každú nadávku, čo dosť odbremenilo moje uši :) Obklopil ma tam perfektnou partiou ľudí, s ktorými si budujem vzťahy a môžem tak ovplyvňovať ich životy. A v tom ja vidím zmysel...

Aké je tvoje motto, podľa ktorého sa snažíš žiť?

Nežiť pre seba, ale pre Božie kráľovstvo. Ježiš povedal: Neprišiel som na svet, aby mi slúžili, ale aby ja som slúžil. V Evanjeliu podľa Jána 15, 16 sa píše: „Nie vy ste si mňa vyvolili, ale ja som si vyvolil vás a ustanovil som vás, aby ste šli a prinášali ovocie a vaše ovocie aby zostávalo...“ Podľa toho sa svoj život snažím žiť.

Pred niekoľkými rokmi si sa zúčastnila na Majstrovstvách sveta v hokejbale, kde slovenský tím skončil na striebornej pozícii. Aké to pre teba bolo, čo si sa naučila?

Bol to pre mňa veľký Boží dar, zažiť atmosféru takéhoto podujatia na vlastnej koži. Vždy som tajne závidela našim hokejistom, keď si vychutnávali slovenskú hymnu po vyhratom zápase a teraz sa aj mne tento sen stal skutočnosťou! Aj baby boli super, takže sme si tam užili kopec srandy. Naučila som sa byť vďačná a vážiť si každý takýto Bohom darovaný okamih.

Za rozhovor ďakuje Tomáš Bachmayer.

Ohnivé vozy

(Chariots of Fire)

Veľká Británia, 1981, 123 min.

Film sa odohráva v roku 1924 na olympiáde v Paríži a bol natočený podľa skutočných udalostí. Eric Liddel je zbožný kresťan, ktorý verí, že jeho atletický talent je darom od Boha. Verí tiež, že pokiaľ vyhrá, je to spôsob ako oslavovať Boha skrze šport. Jeho protivníkom na trati je Harold Abrahams, ktorý je anglický Žid. Sníva o sláve a o tom, že svojim antisemitským spolužiakom dokáže, že Židia nie sú žiadna podradná rasa. Pohútky oboch sú veľmi vznešené a boj o česť je nepochybný. Obaja prinesú osobnú obeť, aby dosiahli svoj cieľ.

Vzopriet sa obrom

(Facing the Giants)

USA, 2006, 107 min.

Príbeh rozpráva o živote neúspešného trénera stredoškolského tímu amerického futbalu. Počas šiestich rokov trénovania tímu Orlov nemal žiadne dobré výsledky, ani víťazstvá. Teraz musí čeliť zdanlivo neprekonateľným pracovným a osobným problémom. V takýchto chvíľach sa veľmi ľahko rozmyšľa o odchode a ukončení trénerskej kariéry. Ale po jednom nečakanom stretnutí tréner Grant objavuje vieru, ktorá mu dá silu vytrvať. Dá sa povedať, že celý film je

sledujte tiež
dialog-mladych.blogspot.com

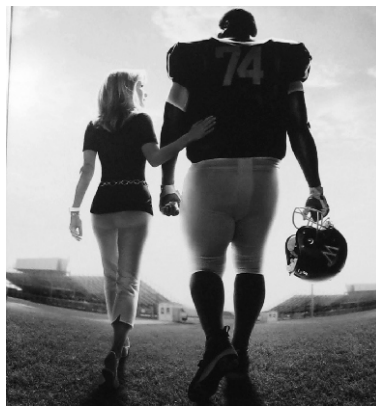

o postoji srdca človeka k Bohu - čo je hlbšie rozobraté na neúspechu a úspechu trénera. Film je v porovnaní so skutočnými životnými situáciami veľmi dobre a reálne spracovaný. Na diskusii k filmu sa dá rozoberať otázka: „Čo je s Bohom nemožné?“.

Zrodenie šampióna

(The Blind Side)
USA, 2009, 128 min.

Film je inšpirovaný skutočným osudom nevzdelaného černošského chlapca Michaela Ohera. Vďaka vzdelávaciemu programu sa dostane na prestížnu kresťanskú školu. Jeho výsledky sú však skôr podpriemerné. Dostáva sa mu však podpory od viacerých učiteľov, dokonca začne hrať americký futbal za školský tím. Dostane možnosť bývať v jednej rodine, kde ho prijímú za vlastného, dokonca mu zabezpečia doučovateľku, aby mohol školu zvládnuť. Po čase prídu aj úspechy v športovej oblasti. Zrodenie šampióna je silný príbeh o rodine a oboťovaní sa pre druhých, ale aj o daroch, ktoré sme každý z nás dostali od Boha, aby sme nimi slúžili iným. Kľúčovú úlohu v ro-

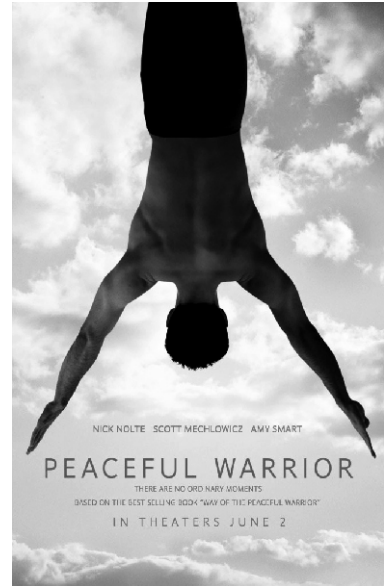
li Michaelovej adoptívnej matky si zahrala Sandra Bullock, ktorá za ňu dostala Oscara.

Pokojný bojovník

(Peaceful Warrior)
USA/Nemecko, 2006, 120 min.

Film je adaptáciou autobiografickej knihy Dana Millmana. Ako talentovaný športovec snívá o olympiáde a má všetko – poháre, dievčatá, rýchle motorky, divoké párty. Po ťažkom úraze sa však všetko zmení. Vďaka stretnutiu so zvláštnym cu-

dzincom Dan pochopí, že sa musí ešte veľa učiť, mnohé prekonať a veľa vecí sa vzdať, než sa stane pokojným bojovníkom a spozná svoju cestu. V tomto filme nejde o klasický boj medzi zlými a dobrými, skôr o to, ako sa postaviť ku konfliktom v našom vnútri.

požehnanie

Ef 1, 3: „Požehnaný Boh a Otec nášho Pána Ježiša Krista, ktorý nás požehnal všetkým duchovným požehnaním cez naše spoločenstvo v Kristovi v nebesiach.“

To poznáš. On má viac, má lepší plat. Môže si dovoliť novšie auto, ja mám len tragač. On má byt. Ja bývam s rodičmi. On je tak silný a tak dobre vyzerá. Ja sa začínam podobať na súdok či hrušku. On zvláda tak veľa, ja som rád, že aspoň niečo. On má také dievča, fú... A ja? Žiadne. Preto nemám to, o čom si myslím, že mám právo mať? Preto ma Boh nemôže lepšie, ehm, požehnať?

Takto vyzerá závišť, aj tá kresťanská. Povedzme si pravdu. Až tak úžasný nie sme. Aj kresťania, aj tí, ktorí žijú s Ježišom, závidia. Ok, sme hriešni a niekedy závidíme. Pros Boha o odpustenie a choď ďalej. Oveľa horšie však je, že táto závišť deformuje náš pohľad na samotného Boha a na to, čo Ježiš, Boží Syn pre nás urobil. Vplyvom závišti máme pocit, že ak nie sme fyzicky „požehnaní“ prosperitou v každej oblasti, tak sme nie dostatoční veriaci. Následkom sú dve silné klamstvá, ktoré naše kresťanstvo krivia, zotročujú a berú radosť, vieru a silu zo života s Ježišom. Prvé klamstvo: Na to, aby som žil dobrý a požehnaný život, musím viac robiť. Musím mať lepšiu vieru, musím viac

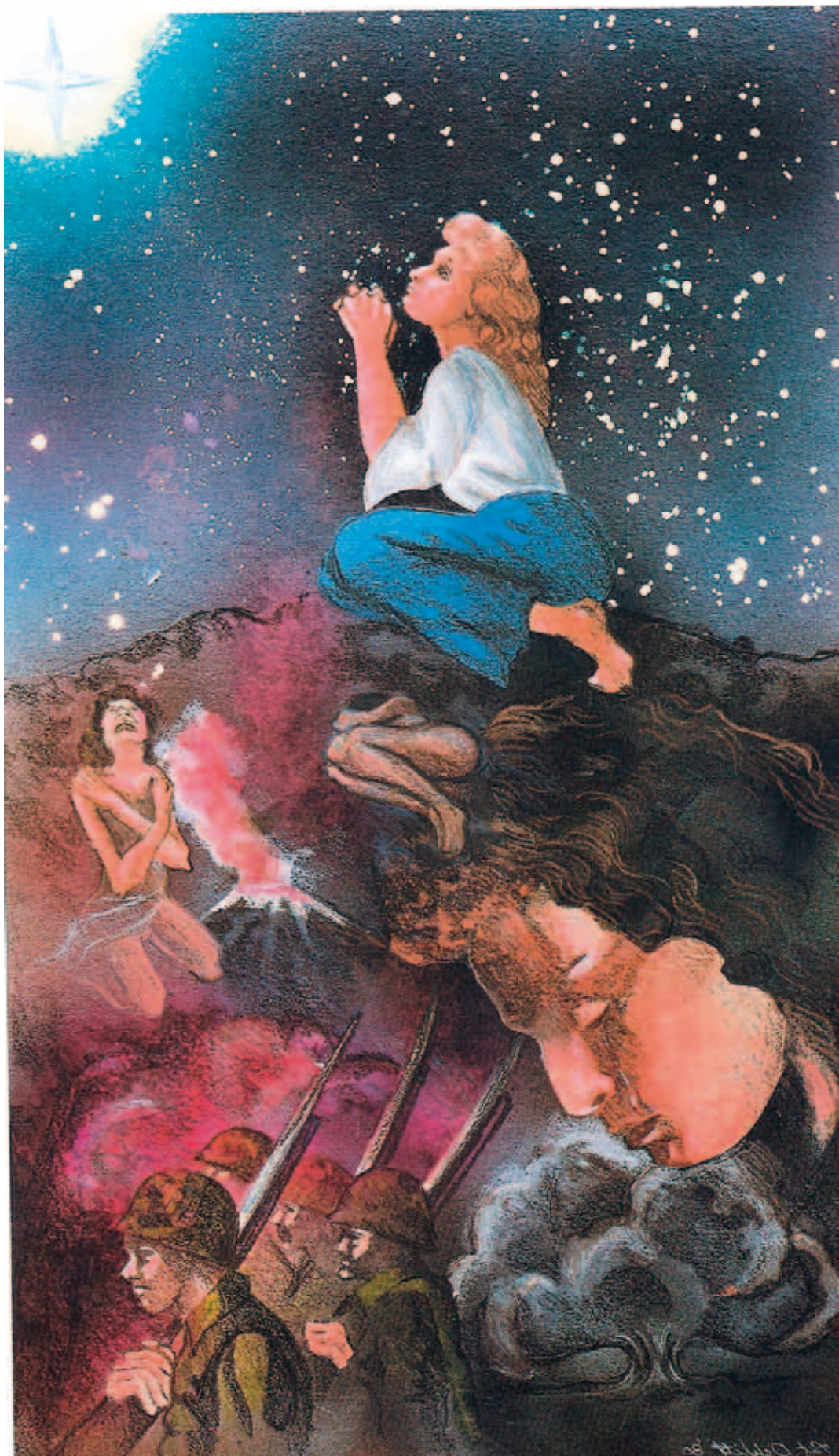

makať. Musím byť so správne duchovne nabitými ľuďmi. Druhé klamstvo: Aj keď som prijal Ježiša za svojho Pána, nedal mi ešte všetko. Ešte potrebujem ďalšie požehnanie, viac vecí. Viac napumpovať.

Apoštol Pavol zameriava náš život na dostatočného Záchrancu, Ježiša. Zároveň nám vykresľuje to, čím nás Boh v Ježišovi požehnal. Text Efezským 1, 3-14 je jedna Pavlova veta. Božie požehnanie sú bohaté, trvalé, fascinujúce a dostatočné. Sú začiatkom, jadrom a konečným zmyslom môjho a tvojho života. Ježiš nás cez svoju smrť nesmierne požehnal. Skús nájsť v tomto texte 12 Božích požehnaní pre seba. Vo viere v Ježiša Krista si požehnaný všetkým duchovným požehnaním. Boh je bohatý. Či nám vo svojom Synovi nedaroval všetko?

E.

<http://ranajkysjezisom.blogspot.com>

Patricia J. De Witt: Očie náš, Amerika, Maryland, 1980

Keď som uvažovala o svojej ilustrácii pre modlitbu Pána, napadlo mi mnoho myšlienok: Hrozba vojen je obrovská. Veľké prírodné katastrofy sú desivé. Skaza, ktorú prinášajú je nesmierna. V tejto beznádeji a strachu modlitba Pána prináša poznanie, že Boh nás miluje a ochraňuje.

**Zapojte sa aj vy do tvorby Dialógu: svatava@internet.sk,
v diskusnom fóre na: www.mediasvatava.sk, aj písané na adresu redakcie.**